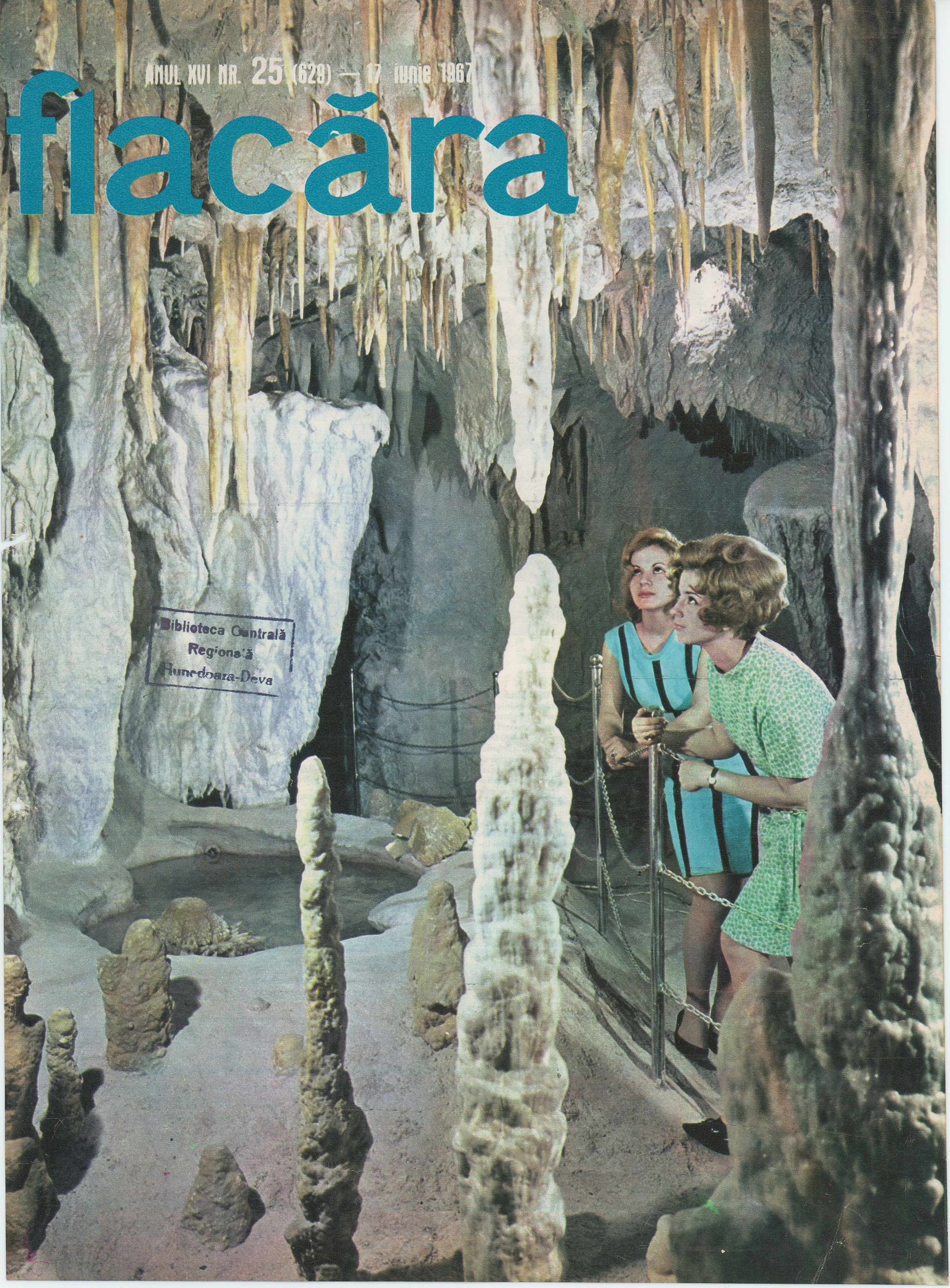


ANUL XVI NR. 25 (629) — 17 iunie 1967

# flacăra

Biblioteca Centrală  
Regională  
Hunedoara-Deva





## BRAVO RAPID!

Cam paradoxal, dar ăsta-i adevărul: Rapid, evident cea mai populară echipă de fotbal din țară, este pentru prima oară în istoria ei campioană republicană. De înțeles, de aceea, explozia de bucurie pe care evenimentul a provocat-o în rândul numeroșilor și entuziaștilor suporterii ai clubului grivițean. Fotografia de sus nu-i decît o foarte palidă imagine a ceea ce a însemnat în realitate minutul... 91 al meciului de pomină Rapid-Petrolul. Era minutul în care — așteptat de decenii — visul se împlinise. Bravo campionilor!

Fotografie de Ionel DAVID

## UNDE-S CĂRĂMIZILE?

Călărași, Oltenița, Tr. Măgurele, Alexandria, Urziceni... Fiecare din aceste orașe urmează să se îmbogățească cu noi blocuri de locuințe. Unele dintre construcții au fost începute încă în toamna trecută, altele în primăvară, dar nimeni n-ar putea spune la ora aceasta cînd vor fi gata. După cum nimeni n-ar putea spune cînd vor fi terminate și alte construcții din regiunea București, printre care se numără și clădirile destinate crescătorilor de taurine de la Ciulnița și de la Mahăru-Giurgiu. Despre ce este vorba? Trustul regional de construcții-București care execută aceste clădiri a fost pus în situația de a reduce ritmul lucrărilor și, în unele locuri, chiar de a le sista din cauza unei lipse acute de cărămizi, materie primă absolut necesară în domeniul respectiv. Ce a determinat declanșarea acestei «crize» de cărămizi?

Trustul regional de construcții-București și-a fixat la începutul anului pentru lucrările pe care le are de executat

un necesar de 30 600 000 bucăți de materiale de zidărie (cărămizi și înlocuitor de cărămidă). Ministerul Industriei Construcțiilor, care dirijează repartiția, a limitat acest «necesar» la 28 600 000. Deci mai puțin cu 2 000 000 cărămizi (cam cît trebuie pentru construirea a 200 de apartamente). Dar și din această repartiție nu i s-au repartizat pe semestrul I, conform graficului, decît 14 000 000 de cărămizi în loc de 19 000 000 cît trebuia. De ce? Două importante furnizoare (Fabrica de cărămizi-Țândărei și cea de la Bucov-Ploiești, ambele aparținînd Ministerului Industriei Construcțiilor), nerealizînd planul de producție, au rămas în restanță, prima cu livrarea a 1 200 000 de cărămizi, cealaltă cu 700 000. Iar industria locală a regiunii București a «contribuit» și ea cu o restanță de 600 000 cărămizi, deși — din cele ce ni se spune — a făcut în ultima vreme eforturi deosebite de a produce cărămizi peste planul celor trei fabrici pe care le are (cea de la Alexandria, Răcari și Slobozia).

Dar deficitul de cărămizi în regiunea București se explică — așa cum aflăm de la conducerea Trustului regional București — și dintr-o altă cauză, care-și are rădăcinile într-o măsură mai veche, greșit luată. Este vorba de încetarea activității, mai exact a desființării în urmă cu cîțiva ani a unor fabrici de cărămizi din regiune, cum sînt cele de la Giurgiu și Moldoveni-Urziceni, socotite vechi și cu surse de argilă epuizate. Chiar dacă ar fi fost așa, spun specialiștii trustului, utilajele acestor fabrici trebuiau imediat transferate și instalate în alte sectoare, acolo unde se găsea materia primă corespunzătoare. Or, aceste instalații au primit cu totul altă destinație.

Desființarea vechilor fabrici s-a făcut de către industria locală pe baza avizului Ministerului Industriei Construcțiilor care susținea atunci că cele cîteva fabrici moderne pe care le are ar putea acoperi și necesarul de cărămizi al regiunii.

Pripeala cu desființarea fabricilor de la Giurgiu și Moldoveni-Urziceni n-a fost bună.

Efectul măsurilor greșite? «Crisa» de cărămidă care provoacă întîzieri în predarea unor construcții urbane și a altora de interes economic. Nu este oare timpul să se dreagă ce s-a stricat? Noi credem că da!

F. URSEANU

## DE ÎNCHIRIAT!...

Conducerea cooperativei de invalizi «Drum nou» are plăcerea să-și primească onor clientela în saloanele restaurantului «Parcul trandafirilor». Local bun, central, discret, grădina splendidă, boschete.

Dacă aveți nevoie de conducerea cooperativei «Drum nou» căutați-o acolo. De șapte ani o ține într-una. De la președinte pînă la ultimul funcționar. Dacă le dă mina! Zilnic 300 de lei, 9 000 lunar, 108 000 lei pe an. Orgie curată! Mai vine omul la local dar mai și pleacă. Dinșii nu. Au treburi. Serviciu-i serviu.

ciu. Plătesc chirie, așa că sînt la ei acasă. 108 000 lei pe an nu-i glumă.

Dar, să fim serioși. De fapt n-avem nimic cu conducerea cooperativei «Drum nou». Au închiriat ce li s-a oferit. Le convine să plătească spetindu-se o asemenea chirie, îi privește. N-au încotro? N-avem noi cum să-i ajutăm. Să se ajute singuri (aflăm că au în construcție viitorul sediu administrativ).

Cum e însă posibil ca localul unuia dintre cele mai cunoscute restaurante din București să fie închiriat unei cooperative oarecare? De unde atîta «fantezie»? Cum rămîne cu spiritul comercial? Chiar și un centru de răcoritoare aduce zilnic un venit superior chiriei. I.A.P.L. și-a închiriat una din unitățile sale pe suma de 300 de lei zilnic. Cam modest. Pentru salonul restaurantului «Ambasador» s-ar putea lua și mai mult. Chiar și 500. Sau la «Podgoria». Închiriați-le pe toate, tovarășii! Se poate trăi și din chirie. E mai simplu. Și fără bătaie de cap.

Dacă aud că s-a închis restaurantul «Pescarul» și a fost închiriat întreprinderii pentru colectat pene și fulgi, eu unul nu mă mai mir.

T. P



## 8 000 DE FELICITĂRI

La Cîmpulung-Muscel avem o stație seismică foarte modernă. Datorită aparatului primit, stația — colaboratoare a Institutului de fizică a Globului de la Strasbourg și a Serviciului de cercetări geografice al Statelor Unite — poate stabili cu mare precizie focarele seismice din întreaga țară, din bazinul mediteranean, Africa și o parte din Asia. Stațiunea semnalează atât cutremurele verticale cât și pe cele orizontale, pe direcția nord-sud și est-vest. Aparatura cu care este dotată poate înregistra cele mai slabe mișcări ale scoarței terestre prin amplificarea de 8 000 de ori a vibrațiilor ce-i parvin.

8 000 de felicitări și cât mai puține înregistrări!

D. B.

## HAI SĂ NE JUCĂM DE-A PROIECTAREA

Într-una din dimineațele acestei primăveri, 20 de salariați ai serviciului de proiectare din cadrul Ministerului Comerțului Interior au fost înștiințați în scris că: «...începând cu data de 16 martie 1967 ați fost angajați prin transfer de către Oficiul Național de Turism din București».

Oamenii au privit calendarul din perete: «1 aprilie». Dar nu, gluma era cât se poate de serioasă. Ministerul Comerțului Interior a hotărât livrarea acestui transport masiv de proiectanți pe baza unui protocol încheiat de comun acord cu O.N.T. Motivul: O.N.T. a hotărât să înființeze un serviciu propriu de proiectare.

A doua zi, corpul expediționar compus din 10 arhitecți, 6 ingineri și 4 tehnicieni a poposit la sediul central al Oficiului Național de Turism. A urmat ședința de inaugurare a noului serviciu, însoțită din belșug cu discursuri, recomandări, planuri și promisiuni solemne. Apoi, peste alte două zile, surpriza: O.N.T. renunță la ideea de a înființa un asemenea serviciu, iar cei douăzeci de proaspeți angajați sînt presărați la repezeală prin diferite servicii administrative ale instituției.

Indignați de această «soluție», oamenii s-au reîntors în corpore la M.C.I. și s-au adresat comisiei de litigii. Ce s-a întâmplat între timp, cum s-au desfășurat tratativele organizate în mare grabă între conducerea celor două instituții? Cunoaștem doar rezultatul. O.N.T. și M.C.I. au semnat un nou protocol prin care a fost desființat primul protocol. Proiectanții au fost înapoiați cu acte în regulă Ministerului Comerțului Interior.

Finalul acestui du-te-vino este însă cu totul neașteptat. Ministerul Comerțului Interior care pe baza primului protocol a renunțat de a mai proiecta obiective turistice, și-a modificat între timp acest serviciu, transformându-l în atelier de proiectare pentru utilaj și mobilier comercial.

Între timp s-a revenit și asupra acestor măsuri și totul a intrat în «normal». Ore risipite, bani pierduți, nemulțumire îndreptățită. Și toate acestea astăzi, când organizarea științifică a producției și fructificarea timpului de lucru constituie pentru toate întreprinderile și institutele din țară preocupări majore și de primă urgență.

Ilie BĂBEANU

## ARBORI ÎN AGONIE

Civilizația ne-a adus în marginea străzii tot felul de stilpi: de lemn, de metal, de beton. Au apărut, impuși de diferite nevoi ale vieții moderne: pentru iluminat, pentru susținerea firelor de troleibuz și tramvaie, pentru telefoane etc. În ultima vreme se observă o revenire la stilpii de lemn. Stilpi cu rădăcină. N-au moarte.

Totul e cât se poate de simplu. Se iau arbori și se plantează pe marginea

străzilor. Apoi se așteaptă. (Metoda are acest neajuns, se așteaptă, dar e de perspectivă.) Se udă, se sapă la rădăcină și după 10-15 ani se obțin arbori frumoși care fac umbră caselor și trocuarelor. Când tulpinile s-au îngroșat suficient, echipe înarmate cu foarfeci și ferăstrăie execută operația chirurgicală. Astfel se obțin cei mai originali pari. Bine fixați în pământ, prin rădăcini, vor rezista oricăror furtuni. Fără beton și fără săpături adinci. E de reținut că metoda are și subtilitățile ei. Pentru a nu putrezi prea repede, arborilor li se lasă câteva tulpie în vîrf și astfel ei nu mor, ci doar agonizează. Nici morți, nici vii, parii obținuți vor putea fi folosiți mai multe decenii. Sfaturile populare pot fixa astfel în vîrfurile acestora lămpi electrice, fire de troleibuz și multe altele. Metoda se experimentează în diferite orașe, iar în București mai ales în raionul Nicolae Bălcescu. Cei interesați pot lua legătura cu respectivele sfaturi populare.

Știam că arborii sînt plantați pentru umbra lor deasă, pentru răcoarea oferită în zilele de caniculă. Mai știam că în orașe arborii îndeplinesc și o funcție estetică. Iar la ora de botanică învățasem că sînt bineveniți pentru că săvîrșesc în atmosferă un schimb vital, eliberînd oxigen și consumînd bioxid de carbon. Unii i-au numit adevărații plămîni ai orașelor.

Așadar, așteptăm ani de zile să crească arborii, îi ocrotim, învățăm să-i iubim și vine cineva care dă cu toporul și taie cu ferăstrăul fără milă și fără cap. Lasă în urma lui niște cioturi ori-



bile, implorînd parcă mila cerului într-un gest de supremă deznădejde. Faceți o plimbare pe Șerban-Vodă, pe Șos. Olteniței, pe Calea Văcărești, pe toate străzile acelea umbroase din partea de sud a orașului și dacă vă place faceți și dv. la fel. În curtea sau în grădina pe care o aveți. Dacă vă dă mîna. La Sfatul popular al Capitalei ni s-a spus că această operație se cheamă tăieri estetice. Acolo sînt ingineri. Ei știu. Or fi știind ei...

Masacrul acesta o fi costat ceva bani?

Traian PROSAN

P.S. Orașului de pe Mureș — Aradului — i s-au tăiat plămîinii. Adică arborii. Miini negospodărești l-au slujit. Pe Calea Romanilor, pe străzile Mărășești, Crișan, Făgăraș etc., salcîmii arată ca niște cadavre carbonizate. Ramurile au fost bărbierite. La Arad, primăvara a fost în doliu. La Arad, în acest an, salcîmii n-au înflorit. Întrebăm sfatul popular al orașului: pe cînd tunderea vestitelor sălcii plîngătoare de pe malul Mureșului?

## NUMAI PLOAIA E VINOVAȚĂ?

Suprafața destinată cultivării porumbului depășește 3 milioane de hectare. Pînă acum, în multe locuri, s-au făcut două prașile. Mai pe undeva însă lucrurile stau — sau au stat pînă nu demult — prost. Cînd unii prășeau, alții n-au pornit măcar semănatul porumbului. Așa spun cifrele. La data de 1 iunie, regiunea Crișana era datoare

semănatului cu 16 000 hectare, regiunea Cluj cu 8 000 hectare. Suprafețe de loc neglijabile — între 2 000 și 4 000 hectare — erau neînsămînțate la acea dată și în regiunile Hunedoara, Brașov, Maramureș, Argeș, Oltenia, Mureș-Auonomă Maghiară.

Oare numai ploaia să fie vinovată? Dacă s-ar fi urmărit atent și sistematic porțiunile de teren mai ridicare, dacă s-ar fi intrat cu semănătorile pe locurile ce se zvîntau, dacă s-ar fi executat șanțuri de scurgere a apei, dacă s-ar fi folosit din plin toate atelajele se puteau isprăvi însămînțările la sorocul cuvenit?

G. CIUDAN



Recent, podoaba capilară feminină a format obiectul unei strînse competiții de coafură organizate de UCCECOM (foto 1). Precum se vede, și de această dată femeile muncesc, iar bărbații dau notele... (foto 2). Numai că, beneficiare — pe linie de estetică — sînt tot femeile (foto 3, 4, 5). Încît — trebuie să conchidem — diviziunea muncii a fost totuși judicios chibzuită.



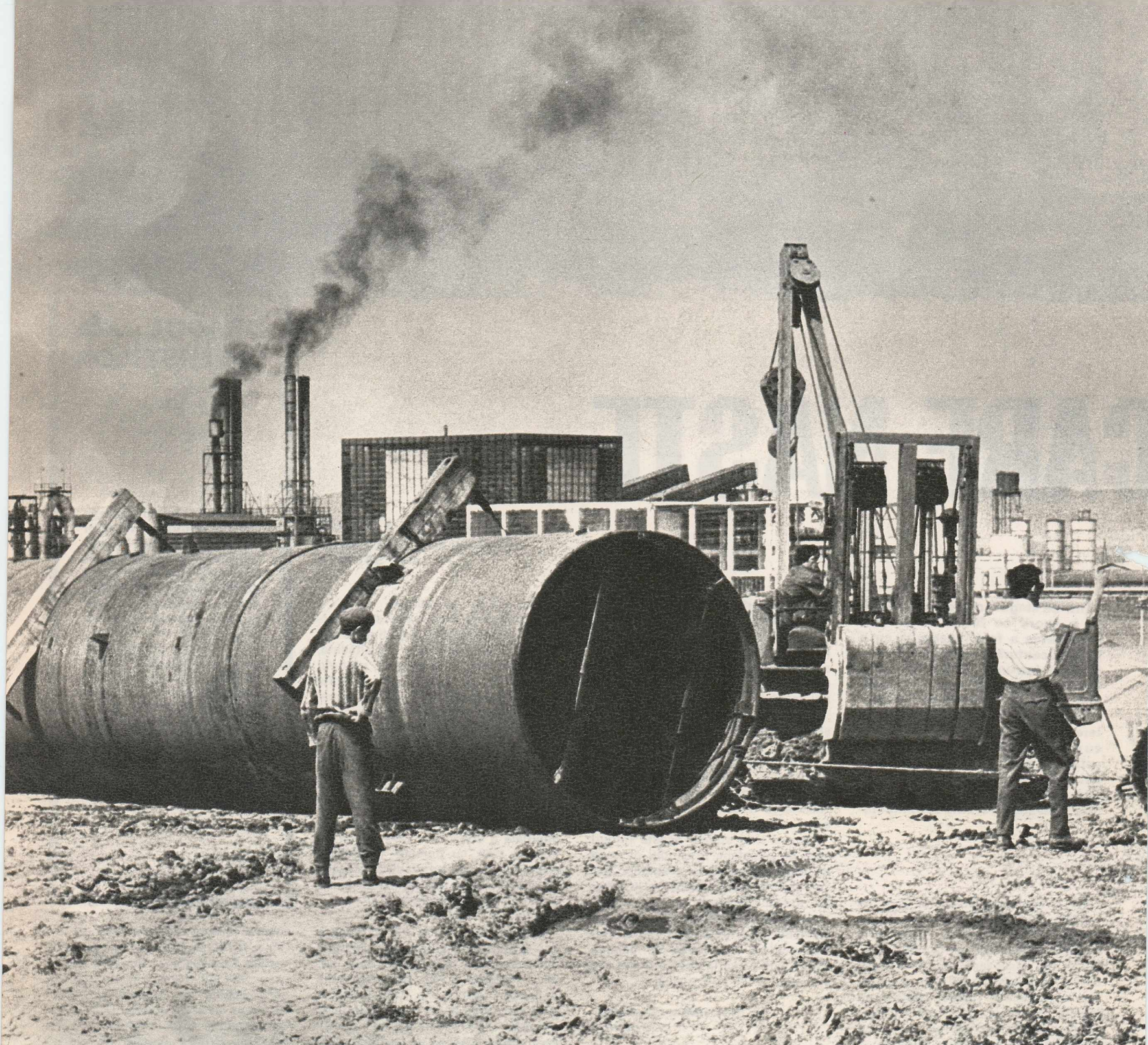


# PITEȘTI-ORĂȘUL



Fotografia noastră vă înfățișează o porțiune din estacada Combinatului petrochimic, acest pod aerian care va susține sistemul arterial al marelui organism industrial: 15 000 metri liniari de conducte. Prin aceste țevi vor fi alimentate cu materii prime toate cele patru fabrici principale: complexul de piroliză, fabrica de polietilenă, instalația de cianură de sodiu și fabrica de acrilonitril.

Fotografie de  
S. STEINER



## PITEȘTI — ORAȘUL CARE NAȘTE

### PE O SUPRAFAȚĂ DE 1,3 HECTARE: 8 MILIOANE DE OI

Un singur exemplu poate ilustra convingător marea capacitate de producție a Combinatului petrochimic. La fabrica de acrilonitril, așezată pe o suprafață de 1,3 hectare, se vor realiza anual 20 000 tone acrilonitril (sau 80% din producția întregii țări), materie primă necesară obținerii fibrelor sintetice de tip lină. Această producție va echivala cu lina ce s-ar putea obține prin tunderea a circa 8 milioane de oi!

În celelalte instalații ale combinatului se vor produce: polietilenă, necesară în fabricarea de filme, ambalaje, articole industriale și de uz casnic, cianură de sodiu, produs utilizat în industriile metalurgică și extractivă, olefine, hidrocarburi etc.

Producția anuală va reprezenta 75% din producția țării la etilenă, 50% la propilenă. În anul 1970 — au declarat estimativ specialiștii — combinatul va da o producție valorică mai mare decât întreaga producție a regiunii Argeș la sfârșitul lui 1965.

Din păcate folosirea fondului de investiții alocat pentru construirea combinatului (circa 3 miliarde lei din totalul celor 22 miliarde destinate regiunii Argeș) a suferit serioase rămăneri în urmă, în special din pricina nerespectării orarului de lucru. Numai pe trimestrul I 1967 s-a pierdut pe șantierul nr. 2, din pricina învoierilor și absențelor nemotivate, o producție de 922 000 lei. Nerespectarea graficului de producție în cadrul unor lucrări de asemenea amploare poate determina o scădere considerabilă a beneficiilor. Darea în funcțiune a combinatului, cu o singură lună mai devreme, ar reprezenta ca valoare echivalentul a 1 500 de apartamente sau 25 cinematografe cu 500 locuri.



## ORAȘUL CHIMIȘTILOR

# CARE NAȘTE

de Liviu TIMBUS  
Fotografii de F. BRANDRUP  
și S. STEINER

Piteștii se pregătesc pentru primirea viitorilor cetățeni, ridicând în partea sudică și vestică două cartiere de locuințe. Fotografia noastră vă înfățișează micraionul situat în zona «chimică» a orașului, fișnit din mijlocul modestelor căsuțe ale periferiei. Rămâne de văzut dacă arhitecții noștri vor ști să adune în cadrul aceluiași frontiere teritoriale nu trei orașe ci unul singur, sudat în mod organic.

Intr-un singur an populația orașului a sporit cu 20 000 de suflete. Localitatea a fost încercuită cu o imensă centură industrială și transformată într-unul dintre cele mai mari șantiere ale României. O întâlnire violentă a trecutului cu prezentul, ce va conduce în final la nașterea Piteștiului de mâine, orașul cu peste 100 000 locuitori, puternică cetate a chimiștilor noștri, patria autoturismului românesc și important centru al industriilor metalurgică, forestieră, textilă și alimentară.

Pe o suprafață însumind sute de hectare, constructorii au răscolit pământul metru cu metru, plantând o nesfârșită și impresionantă pădure metalică. Un desis fantastic, în mijlocul căruia aparatele noastre de fotografiat se răsucesc năuce, căutând să înghită prin toate obiectivele porțiuni cât mai întinse din marea panoramă industrială. O încercare trudnică și zadarnică, ce ne amintește povestea copilului pornit să mute apa mării în groapa săpată la mal. Lucrările au cuprins o porțiune atât de întinsă încât câmpia piteșteană, privită de pe dealurile blinde ale șoselei Giurguiului, apare literalmente invadată până sub orizont de un singur și nesfârșit șantier. Aici vor funcționa până la sfârșitul cincinalului Combinatul petrochimic, Rafinăria Pitești, Uzina chimică, Fabrica de motoare electrice, Combinatul de vinificație.

E lesne de înțeles că în aceste condiții orașul de reședință al regiunii Argeș va avea nevoie într-o perioadă scurtă de un număr considerabil de specialiști și cadre calificate, de oameni înzestrați cu experiență și tradiție în ramura profesională respectivă. În oraș se vor stabili, treptat, aproximativ 5 000 de chimiști, 1 000 de constructori de automobile, 4 500 de textiliști, 8 000 de muncitori, tehnicieni și

ingineri aparținând unor profesii diferite și, bineînțeles, o dată cu aceștia, numeroși profesori, cadre medico-sanitare, personal afectat așezămintelor social-culturale. În total, până la sfârșitul anului '70, aproximativ 26 000 de noi salariați.

Cîți dintre aceștia vor fi sau nu argeșeni get-beget? Statisticienii nu posedă o asemenea evidență, dar după părerea corpului didactic al școlilor profesionale și din informațiile primite din partea inginerilor însărcinați cu recrutarea viitoarelor cadre, «lumea argeșenilor» va fi preponderentă.

La ora cînd scriem aceste rânduri, sute de piteșteni, răspîndiți pe toate meleagurile patriei, își pregătesc valizele pentru a se reîntoarce în urbea lor natală. Oamenii aceștia, plecați în urmă cu ani de zile în căutarea unei calificări superioare, se reîntorc unul câte unul în localitatea de baștină, astăzi, cînd meseria dobîndită are preț și căutare chiar la ei acasă.

### Un oraș care a redevenit... provincial

Piteștiul a fost veacuri la rînd «un tîrg cu jupanii săi», așa cum îl amintește un document din 1632, locuitorii lui ocupîndu-se cu negoșul și meșteșugurile, dar în același timp și cu pomicultura, viticultura și creșterea vitelor.

Această stare de lucruri a durat pînă în 1907, cînd localitatea a fost înzestrată cu o primă fabrică ridicată în cartierul Găvana. Celelalte fabrici și ateliere, înființate pe rînd în următoarele patru decenii, au însumat la sfârșitul celui de-al doilea război mondial o forță economică mult prea redusă pentru ca Piteștiul să se poată situa în rîndul orașelor industrializate.

Urme și aspecte ale traiului mărunț și vetust, specific fostelor noastre țirgușoare, s-au menținut, ici-colo, pînă nu de multă vreme. Pe străzile orașului, de pildă, au supraviețuit trăsurile de piață purtate de cai înzorcați și conduse de birjari mustăcioși, îmbrăcați în caftane de catifea, cu

potcap și brîu de mătase.

Amatorul de figuri «pitoarești», pornit să descopere în Piteștiul de azi lumea și peisajul vieții de altădată, ar rămîne însă, pînă la urmă, profund nemulțumit. Și asta pentru simplul fapt că localitatea a încetat de a mai fi un «simplu oraș de provincie» încă de acum zece ani. Unitățile industriale create în acest răstimp (Combinatul de industrializare a lemnului, Fabrica de produse lactate, Filatura de bumbac — ca să le enumerăm doar pe cele mai importante) i-au mărit simțitor puterea economică. Producția globală industrială a crescut în 1965 de 2,8 ori față de 1959, iar numărul salariaților a sporit în aceeași perioadă de aproape două ori. Orașul are un institut pedagogic cu 585 de studenți și un teatru de stat.

Despre dezvoltarea lui economică desfășurată în mod intens în perioada cincinalului vorbesc și cifrele privind creșterea și mișcarea naturală a populației. Astfel, din 1930 și pînă în 1960, deci timp de 30 de ani, populația s-a mărit cu 33 400 de oameni, pentru ca în ultimii 6 ani să asistăm la o adevărată explozie demografică: 27 000 de noi locuitori.

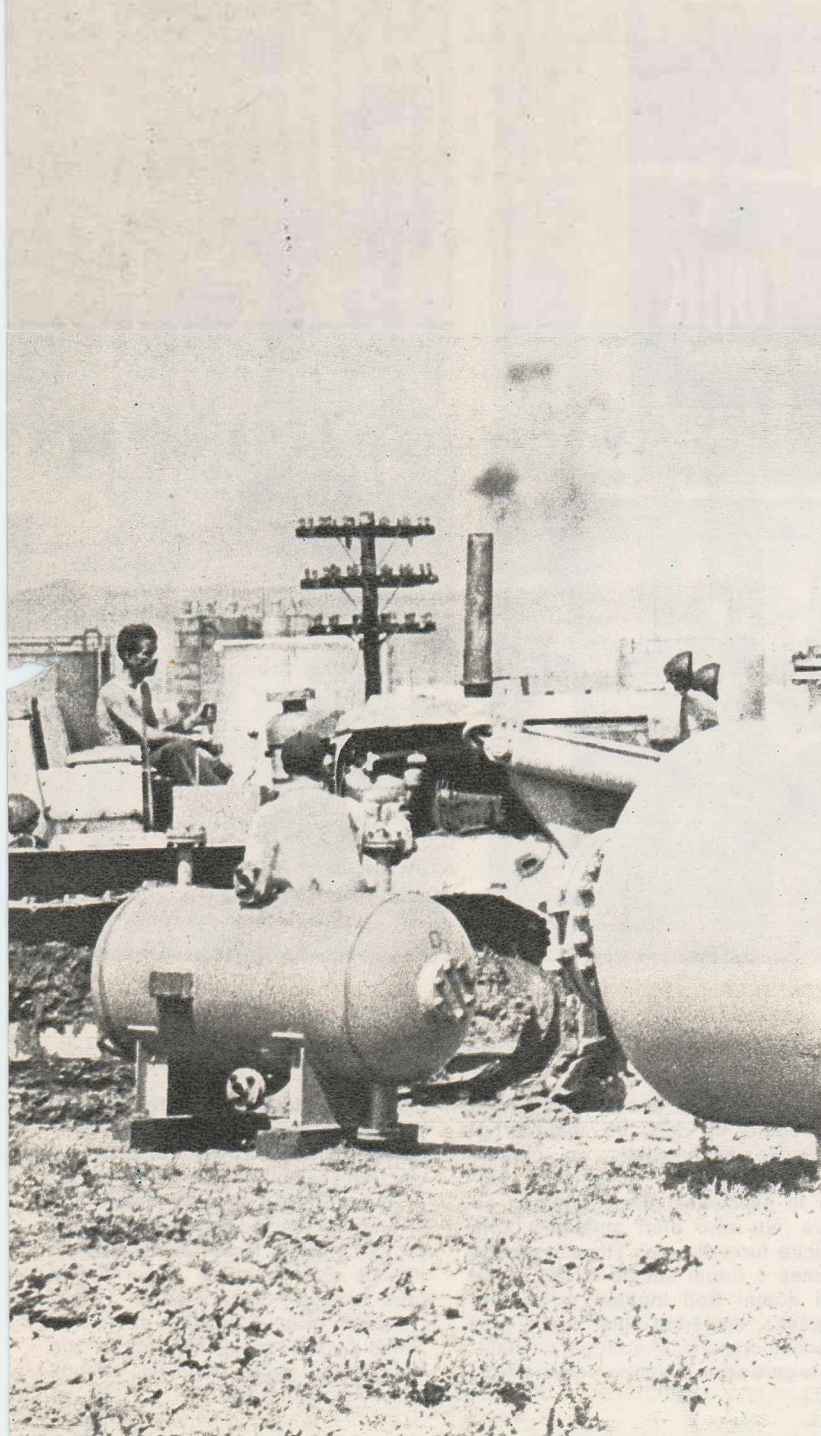
Numărul celor stabiliți treptat în Pitești a depășit în mod progresiv cifra celor care și-au abandonat orașul. În 1956, de exemplu, localitatea este părăsită de 1 592 cetățeni și populată cu 2 080 oameni sosiți din afară. Acest raport se va accentua în următorii ani, astfel că în 1964 populația crește cu 2 521 de noi sosiți, în vreme ce numărul celor care o părăsesc scade la 617. De remarcat de asemenea și faptul că pînă în 1963 numărul femeilor l-a întrecut pe cel al bărbaților, pentru ca de atunci încoace proporția să se modifice în favoarea (sau defavoarea!) acestora din urmă.

Noii cetățeni au poposit la Pitești, sosind din toate regiunile României. Cei plecați au luat însă în marea lor majoritate drumul Bucureștiului. Capitala, aflată la o oră și jumătate de drum cu mașina, exercită un miraj continuu

asupra tuturor celor stabiliți cu un picior la Pitești și cu sufletul pe bulevardele bucureștene. Din 1966 și pînă azi — deci într-o vreme în care volumul construcțiilor de locuințe a crescut de citeva ori — personalul D.S.A.P.C. din localitate a fost văduvit de cinci arhitecți. Printre aceștia se numără și piteșteanul Dan Prodescu, șef de atelier, care și-a lăsat conștiința baltă, în pragul unor lucrări urgente, refugiindu-se în viața mai comodă a unui institut din București.

Cu cei vechi și cu cei noi, orașul cuprinde în prezent o populație de aproape 70 000 de locuitori. Dar la toți aceștia trebuie să adăugăm întreaga armată a «flotanților» care numără nici mai mult, nici mai puțin decît 20 000 de oameni. Aglomerat, supus acestei avalanșe continue, orașul a redevenit mic și neîncăpător. Proiectat pe fundalul marilor perspective, el ne apare astăzi din nou modest și provincial. Marele brîu industrial, care a adunat între zidurile localității într-un singur an un număr atât de mare de oameni, constituie un asemenea reviriment în viața generală a orașului, încît nu greșim de loc afirmînd că în prezent Piteștiul renaște pentru a doua oară.

Dezvoltarea impetuoasă a oraşului se oglindeşte cu fidelitate în aceste cifre: din totalul celor 22 miliarde lei alocate regiunii Argeş, 8,7 miliarde reprezintă investiţiile atribuite Piteştiului. Până în 1970 producţia industrială a oraşului va creşte de aproape 5 ori în comparaţie cu 1965 şi va depăşi întreaga producţie realizată de regiunea Argeş în 1966.



#### Astăzi, pe Strada mare

Oraşul se trudeşte să-şi reaşeze viaţa între noile sale frontiere economice şi sociale. Confruntarea prezentului cu trecutul poate fi urmărită «cu ochiul liber» mai ales în aspectul duminical al străzii principale.

**Strada mare sau uliţa principală**, centrul vieţii comerciale şi locul promenadei duminicale, a rămas în continuare, până în zilele noastre, cea mai solicitată arteră a oraşului de provincie. Locuitorii se adună şi astăzi tot pe «corso» (strada cu cele mai multe magazine, restaurante şi cinematografe), potrivit unui obicei statornicit prin puterea tradiţiei. Vă închipuiţi deci cât de neîncăpătoare, de aglomerată a devenit, de la o zi la alta, vechea şi modesta «stradă principală». Neîncăpătoare au devenit deopotrivă şi toate restaurantele şi cinematografele aliniate de-a lungul ei, ba chiar şi frizeriile şi agenţiile de Loto-Pronosport. Cinematograme improvizate au fost instalate în sălile cantinelor, camelele mobilate se găsesc doar cu preţuri exorbitante, iar autobuzele oraşului s-au transformat în veritabile cutii de sardele.

Rezolvarea operativă a acestei situaţii, chiar prin soluţii tranzitorii, de moment (şi, bineînţeles, în funcţie de ordinea urgenţelor), ar constitui cea mai bună carte de vizită pentru edilii oraşului.

În fiecare seară şi în toate dimineţile de duminică, un şuvoi neîntrerupt de oameni se revarsă peste întreaga suprafaţă a străzii centrale ca un torent de munte prăvălit în matca unui râuleţ de câmpie. Un adevărat furnicar omnesc, în faţa căruia strada devine deodată nespūs de mică şi îngustă, ca o imagine ciudată, diformată, născută parcă din lentilele unui ochean întors.

În această masă compactă de trecători, vechea şi molcoma promenadă provincială s-a destrămat fără urme. În locul perechilor răzleţe, prinse în pasul egal al plimbării duminicale, a apărut această mare de oameni, o lume nouă, nestatornică, veselă şi gălăgioasă.

#### Despre şmecheri şi candidaţi la însurătoare

De când pantalonii lui James Dean, garnisiţi cu ţinte şi tigheluri au făcut

oçolul pământului, adunînd şi juneţea electrică a Bucureştiului în café-baruri şi la examenele de corigenţă, această îmbrăcămintă a devenit uniformă preferată a unor așa-ziși băieți la modă.

Tineri cu bluejeans și, o dată cu ei, fetișcanele cu mini-jupe — sau amatori de serenade la transistoare — au apărut și pe străzile Piteștiului. Marea lor majoritate sosiți din Capitală, se întrec în a face pe grozavii în fața «provincialilor» învățându-i să danseze, să memoreze lista actorilor de cinema și a vedetelor fotbalului internațional. Piteștenii i-au botezat în glumă «generația Pronosport».

Din păcate, tot din lumea șmecherilor, cu sau fără pantaloni ștampilați, se recrutează și așii curselor de motocicletă, grupurile de cheflii nocturni și bătașii de ocazie. Atît le-a lipsit amatorilor de senzații tari: orașul s-a umplut fulgerător de tot felul de zvonuri și știri senzaționale care de care mai gogonate. Mi s-a povestit, de pildă, că pe șoseaua Cimpulungului (după alții în cu totul altă parte) s-au găsit 6 bărbați spinurati.

Ne-am interesat la miliție despre adevărul acestor întîmplări și am aflat — cum era de așteptat — că toate aceste povești lugubre nu sînt decît simple și caraghioase născociri. Lucrătorii organelor de miliție nu-i caută în prezent pe «băieții lui Al. Capone», ci pe autorii de asemenea zvonuri. Ni s-a confirmat în schimb că numărul accidentelor de circulație s-a mărit îngrijorător și că, într-adevăr, au apărut și destui cheflii care caută ceartă cu lumina și sar la bătaie din te miri ce. Drumul spre glorie nu e presărat cu flori, spune un cunoscut proverb. Într-un oraș supus unor prefaceri atît de structurale și înțesat de lume nouă, oamenii certați cu legea și etica socialistă nu pot fi cernuți chiar de la o zi la alta.

Un fenomen interesant — specific și el acestei etape furtunoase — mi-a fost semnalat cu ironie de prof. pensionar Ștefan Todiriciu:

«Concetașenii mei nu mai fug undouă la București pentru țirgueli și distracții. Fetele de măritat nu-și mai caută partide strălucite colindînd soirée-urile dansante din Capitală, ci s-au obișnuit să vadă soți model în rîndul numeroșilor tehnicieni și ingineri so-

(Continuare în pag. 8)

## DE CE AICI?

Descoperirea, redescoperirea și valorificarea bogățiilor naturale ale regiunii reprezintă punctul de plecare al întregii dezvoltări multilaterale a oraşului și regiunii Argeş. Este vorba de valoroasele zăcăminte de țitei și sare, precum și de valorificarea patrimoniului forestier, pomiculturii și viticulturii.

Cea dintîi ramură industrială importantă, extracția petrolieră, a apărut în 1951, o dată cu forarea primei sonde din regiune. Instalațiile de foraj s-au extins în scurtă vreme pe întregul arc subcarpatic al României. În prezent, regiunea Argeş asigură 26 la sută din întreaga producție națională de țitei. Zăcămintele de aur negru au favorizat

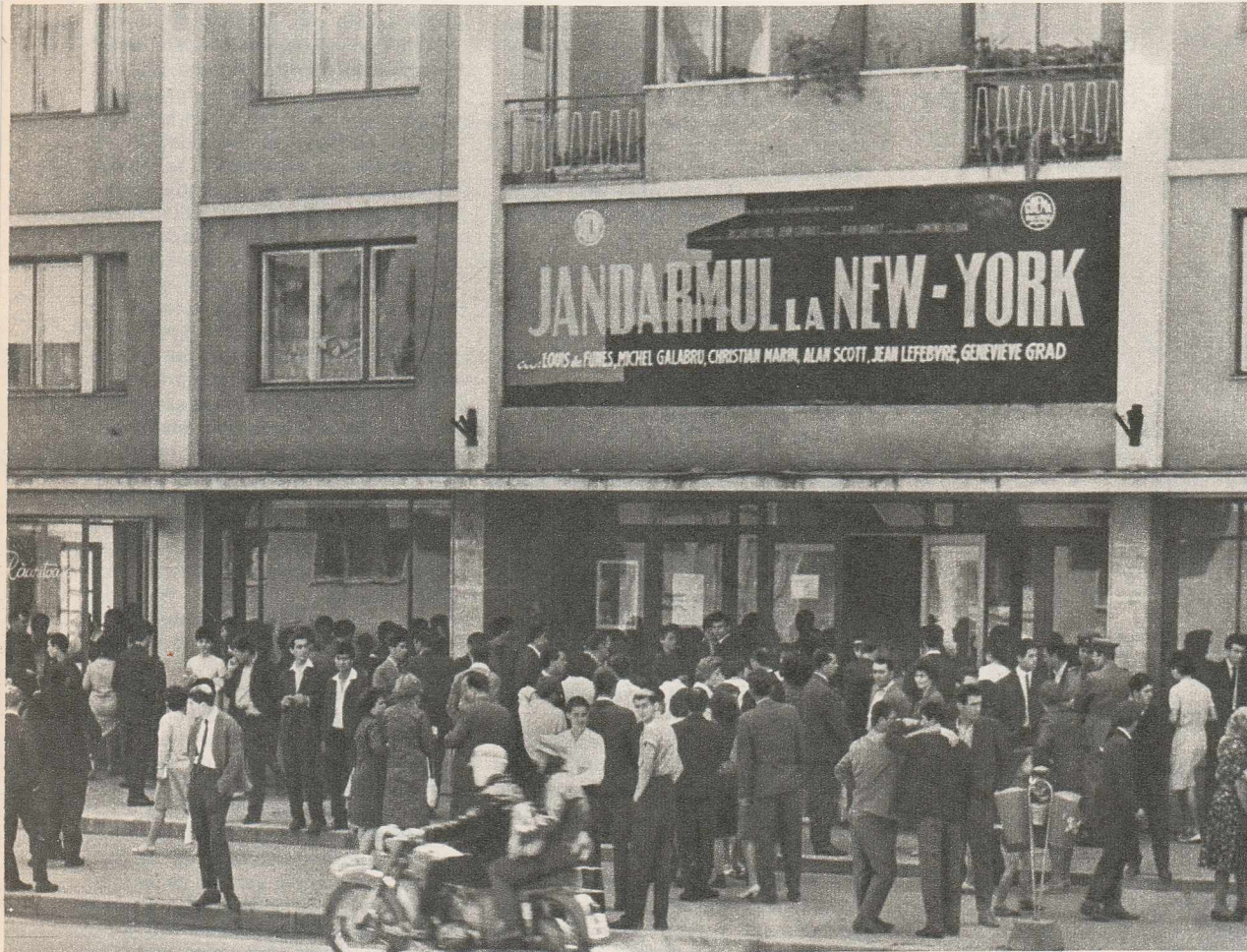
amplasarea celui mai mare centru al petrochimiei românești, compus în principal dintr-o rafinărie, o fabrică de negru de fum și un combinat petrochimic.

Tot lângă Pitești va funcționa și prima uzină de autoturisme românești, legată în mod organic de întreprinderea aflată în imediata sa vecinătate, Uzina de piese auto-Colibași, care realizează peste 10% din producția republicană de piese de schimb auto.

Și, în sfîrșit, celelalte două mari bogății naturale, pădurile și podgoriile, au condiționat apariția Combinatului pentru industrializarea superioară a lemnului și construirea recentului Combinat de vinificație.

...O lume nouă, veselă și guralivă a inundat vechea și tradiționala stradă principală. Molcoma promenadă dominicală a pierit fără urme, înghițită în masa compactă a noilor veniți.

Orașul a devenit deodată mic și neîncăpător în fața suvoilui de oameni ce i-a inundat străzile, magazinele, localurile publice, cinematografele.



(Urmare din pag. 7)

## PITEȘTI — ORAȘUL CARE NAȘTE

șiți. Și ca să fii răutăcios, voi spune că locul ofițerilor de cavalerie de altădată a fost luat astăzi de chimiști».

De fapt, aceștia sînt deocamdată puțin numeroși. Mare e însă armata constructorilor. Iar printre aceștia s-au găsit și bărbați care, după ce și-au virit verigheta în buzunar, s-au transformat subit în candidați la însurătoare.

— Am cunoscut și noi trei asemenea donjuani de ocazie care și-au făcut

intrarea în casele unor părinți cinstiți și creduli, cu fete de măritat. Fețișcanele sentimentale cu oracole și corigențe la matematică devin în asemenea ocazii victime sigure. Nu vom oferi amănunte. Din fericire lucrurile s-au limpezit repede (lumea e totuși atît de mică!) și cei trei domni (toți ingineri) și-au luat tălpășița, dispărînd chiar și din promenada orașului. M-au rugat cu sufletul la gură să nu le trec numele în articol

deoarece s-au învățat minte cîte zile vor trăi și apoi «la noi acasă avem neveste și copii». I-am crezut pe cuvînt (publicarea unor asemenea isprăvi ar putea angaja în mod defavorabil și bieți oameni nevinovați) și pînă la proba contrarie lăsăm amănuntele și numele celor în cauză înmormîntate între scoarțele blocnotesului.

Aceste grupuri-pestrite, străine de ritmul și viața localnicilor, intrate cam de-a valma peste bonomia, calmul,







și bunul-simț al omului de provincie rămân însă simple insulițe rătăcite printre numeroșii constructori, pionierii și făuritorii Piteștiului de mine.

**Cartiere de locuințe sau «orașe-dormitor»?**

Orașul de mine, Piteștiul celor peste o sută de mii de locuitori (deci cât Constanța, Iașul, Aradul sau Galațiul), nu va mai semăna, evident, cu

*(Continuare în pag. 10)*

## ACOLO UNDE SE RIDICĂ UZINA DE AUTOTURISME

La Colibași, lângă Pitești, pe șantierul Uzinei de autoturisme, constructorii au «plantat» scheletul metalic al halei de fabricație. În jurul șantierului mai pasc deocamdată turme de oi și se întind livezi de pruni. În viitor, ce-i drept, vom obține de aici mai puține vedre de țuică, dar «în schimb» vom avea o uzină ce va produce anual 40 000 de autoturisme, fabricate la nivelul celor mai moderne tipuri de mașini europene.



Piteștiul zilelor prezente nici din punct de vedere edilitar.

Piteștii se pregătesc pentru primirea viitorilor cetățeni, ridicând în zona sudică și nordică două întinse micro-raioane. Numărul total al apartamentelor: 8.200. Orașul va mai dispune de un spital modern cu 900 locuri și de o casă de cultură a sindicatelor cu 800 de locuri. Arhitecții au imaginat viitoarele construcții înconjurate de verdeață, de arbori decorativi și inundate de un vast covor floral (pepiniera dendrologică din localitate dispune de aproximativ un milion de plante ornamentale, între care 22.000 de trandafiri din 150 de specii). I-am întrebat pe arhitecți:

— Lumea va locui în aceste cartiere-grădină și își va face promenada și cumpărăturile tot în centrul orașului?  
— Dorim să realizăm cartiere de locuințe și nu orașe-dormitor.  
Omul modern preferă spațiile clă-

dite înghesuit și populate cu numeroase unități comerciale. (Un mucalită, arhitect și el, a făcut următoarea remarcă: femeile se plimbă prin fața vitrinelor, iar bărbații se plimbă pe unde trec femeile.) Ideea străzii principale, — au remarcat pe bună dreptate proiectanții — principiul ansamblului dens și compact, ar trebui să devină un mijloc frecvent în elaborarea schițelor de sistematizare și în proiectarea cartierelor de locuințe. Greșelile trecutului oferă învățăminte și soluții generoase.

Calea Bucureștilor, o reușită a arhitecturii piteștene, a rămas cu toate acestea, sub raport urbanistic, un simplu cartier-dormitor și nimic mai mult. Rece, auster, bun de sanatoriu dar străin de pretențiile și obișnuința orășeanului actual.

Proiectul de sistematizare a inclus și refacerea centrului, prin tăierea unei noi străzi principale (autorul pro-

iectului, arh. Cezar Lăzărescu). O nouă Stradă mare, legată de destinul viitorului oraș? Interesul localnicilor pentru această arteră va depinde, bineînțeles, de priceperea și talentul proiectantului, de felul în care acesta va izbuti să înzestreze localitatea cu o inimă adevărată, un centru legat organic de preocupările și viața orașului de mine.

Până atunci însă, cetățenii își vor desfășura promenada tot pe Strada Victoriei. În fiecare seară și în toate diminețile de duminică lumea va inunda Strada mare năvalnic, gata-gata să o mute din loc. O imagine simbolică și sugestivă pentru acest oraș care renaște febril, revărsându-se tumultuos peste vechile lui hotare.

**Locatarii stabili ai viitoarelor uzine și combinate și-au făcut încă de pe acum apariția în oraș. Marea lor majoritate sînt elevi ai școlilor profesionale recent înființate.**



## UN MODERN LABORATOR AL FLĂCĂRILOR

Funinginea devine în laboratoarele chimiei moderne izvorul a numeroase produse de mare importanță. Ea este cunoscută în industrie sub numele de negru de fum și se bucură de cea mai largă căutare. Producția industrială mondială se ridică la 2 milioane tone pe an. Pentru obținerea lor se consumă 4-5 milioane tone de produse petroliere și aproximativ 10 miliarde metri cubi de gaze naturale. O mare parte din uriașele cantități de negru de fum sînt folosite la fabricarea anvelopelor. Mari cantități de asemenea funingine industrială se utilizează și la prepararea lacurilor (în special a celor destinate vopsirii automobilelor) și a cernelurilor negre de tipar. Fără negru de fum nu s-ar putea fabrica nici rezistențe electrice pentru aparatele de radio și televizoare, nici discurile de patefon, electrozii, panglicile mașinilor de scris, hîrțile de copiat, precum și multe produse cosmetice.

Industria negrului de fum a cunoscut o mare dezvoltare în țara noastră, mai ales o dată cu intrarea în funcțiune a Uzinei chimice-Pitești care va produce anual circa 18.400 tone negru de fum de prima calitate...

Hrana de toate zilele a uzinei o constituie în cea mai mare parte fracțiile petroliere neutilizate pînă acum. Valoarea economică a acestei materii prime sporește de cinci ori prin transformarea ei în negru de fum. Tot ca materii prime vor fi folosite și uleiurile medii și grele minerale. Pînă acum acestea erau utilizate drept combustibil. De asemenea, uzina va consuma gaze de sondă extrase din zăcămintele petrolifere argeșene.

## „UITUCII“

de Eugen FRUNZĂ

Memoria e un tezaur excepțional fără de care oamenii ar fi reduși la condiția spirituală a larvelor. Dar pentru că — vorba românei — «și uitarea e scrisă în legile omenesti», unul uită că nasul se șterge cu batista, altul că-ți datorează bani și al treilea că-ți-a fost amic.

Uitări mărunte, păcate de duzină, de care vom face abstracție în rîndurile ce urmează, pentru a lăsa loc marilor maeștri ai uitării, autorilor de minuni.

Mă întreb, de pildă, cu stupoare cum e posibil ca o unitate agricolă — cu director, ingineri, planificatori etc. — să uite că a comandat niște tone de îngrășă-minte chimice, iar după ce i se aduce aminte, să uite din nou a le ridica din stația unde au fost descărcate, lăsîndu-le luni de zile pradă degradării? Mostra ne-a fost oferită cit se poate de plastic într-una din emisiunile «Reflector» ale televiziunii. De altfel, din aceeași sursă, ca și din altele, am mai aflat despre o multime de «uitări» de-a dreptul monstruoase. Iată o direcție generală, cu tot personalul ei sub și suprapus, care uită un întreg depozit de mașini și piese pentru industrie, — toate nefolosite dar plătite cu sute de milioane — îl uită, zic, la o margine de țară, fără ca măcar să-și amintească, din capete sau scrise, cînd și pentru ce a fost achiziționată cutare mașină, cum și de ce încă de la naștere a fost scoborîtă în mormînt. Lucrul pare de domeniul fantasticului, dar e concret, controlabil, real.

Sau chestia cu incinerarea sistematică a mii de pui — nefericiții fiind de la natură cocosei, iar unitatea respectivă (cu director, zootehnicieni și așa-zise calcule de rentabilitate!) avînd nevoie mai ales de puicuțe. Așadar, la crematoriu cu «surplusul» de cocosi! Ce să-i mai crești, să-i contabilizezi, să-i transporti, să-i vinzi? E greu. Mai bine uiți.

Sînt și oameni care uită coga-mite clădiri, construite la cere-rea lor, cu temelii solide de beton, cu etaje, cu milioane de lei investiți. De ce? Pentru că după ce le-au luat în primire în numele cutărui sau cutărui departament beneficior, constată flegmatici că respectivele clădiri nu mai corespund scopului inițial sau că sînt amplasate într-un loc nepotrivit. Și atunci, pînă se scarpină dumnealor la ceafă, treci vreme, treci!

Aud că la blocul cutare constructorul a uitat să execute băile prevăzute în planul arhitectural. Blocul e gata, e frumos, e înalt și are patruzeci de apartamente moderne, toate fără baie. Va să zică hai să dărimăm pe ici, pe colo, prin părțile esențiale, ca să spălăm ce mai poate fi spălat.

Dincolo se sparg niște pereți noi-nouți. Ce s-a întimplat? Cineva și-a permis să uite afară instalația de încălzire. Știi, ca și cum și-ar uita borcanul cu iaurt în tramvai! Un fleac, nu-i așa? Pînă la urmă se rezolvă...

Prin urmare nu se poate spune că, printre acțiunile oamenilor cu memoria excelentă a răspunderilor, nu avem și noi uitucii noștri. Și încă niște uituci de mare clasă. Un lucru doar ni se pare nelămurit: cum de nu uită dumnealor să-și incaseze lefurile? Probabil că în acest caz își impun un teribil efort de memorie. De care va trebui, fără îndoială, să-i scutim.



## carte

● Un nou volum de versuri ale lui Anghel Dumbrăveanu — **Iluminările mării** (Editura pentru literatură). Evoluat în impresie și tehnica versului, poetul încheagă un izbitiv volum pe teme nepunctice. Evident, uneori acestea sînt stricte pretexte, puncte de plecare sau referiri în trecut, meditația lirică asimilînd fapte și probleme mult mai diverse.

● George Suru, tînăr poet bănățean (născut în 1940, la Caransebeș), cunoscut pînă acum din versurile apărute sporadic prin cîteva publicații literare, se prezintă cititorului cu un prim volum — **Pentru a iubi** (colecția «Lucafașul» a Editurii pentru literatură). E un florilegiu bine selecționat, dînd o imagine convîntătoare asupra posibilităților autorului, atent la virtuțile expresiei poetice mai noi și preocupat a-și consolida un profil diferențiat.

● **Formarea poporului român și a limbii sale** (Editura Academiei) este o lucrare de sinteză a ultimelor cercetări în acest domeniu, foarte utilă pentru informarea publicului larg și a specialiștilor (inclusiv a celor străini) despre noi. Autorii: acad. C. Daicoviciu, acad. Emil Petrovici și Gheorghe Ștefan, membru corespondent al Academiei, al cărui prestigiu și autoritate în materie constituie o garanție peremptorie.

● Aurel Lambrino traduce unul dintre cele mai izbitive romane sovietice. Este vorba despre **Întîlnire cu Nefertiti** al lui Tendiakov (Editura pentru literatură universală). Este o carte reflectînd viața artiștilor plastici, căutările și problemele acestora în perioada primului deceniu postbelic.

● **Universitarii englezului C.P. Snow** (traducere, Veronica Șuteu, prefață, Simona Drăghici) ne aduce în față, cum arată și titlul, un lume mai puțin sondată literar. Autorul evocă cu vervă și culoare moravurile și manevrele desfășurate în sinul acestei lumi, conturul ei psihologic și social.

● **Gumele**, carte a unuia dintre promotorii «noului roman» în Franța, A. Robbe-Grillet, se află în librării (traducere, D. Tepeșneag). În fond, e o carte scrisă cu talent veritabil, a cărei formulă nu rupe cu ceea ce a fost literatura din totdeauna, ci încearcă un pas în plus. În orice caz, de citit.

## cinema

● **Pe gheața subțire**. O amplă povestire cinematografică decupată cu un deosebit simț al ordinii din paginile naveltei lui G. Breanțev. Anii de eroism, de sacrificii și renunțări ai celui de-al doilea război mondial stabilesc noi raporturi între oameni, verifică caracterele. Privit din acest unghi, filmul este un document uman care, oricît de mult s-ar asemăna cu altele pe aceeași temă, nu ne poate lăsa indiferenți. Regia: Damir Vitičić-Berejnh. În distribuție: Victor Korșunov (Coșofana hoată), Alexei Eibojenko, Nikolai Kriukov (Pămînt destelenit), Izolda Izvițkaia (Al 41-lea).

● **Doctor Prătorius**. Un cineast cîndva agresiv, Kurt Hoffman (Copiii minune), se amuză pe seama prostiei omenești. Pe seama prostiei adevărate, fără leac, dar și a celei perfid disimulate. În rolurile principale: Heinz Rühmann, Liselotte Pulver, Fritz Rasp, Fritz Tillmann.

● **Printre vulturi**. Un film pentru cei care simțeau lipsa lui Winnetou (între noi cine vorbea, nu prea i-am dus dorul aici D.D.F. a avut grijă să țină primele serii pe ecrane preț de cîteva luni, lucru ce nu s-a împlinit cu atîtea și atîtea filme de valoare, prematur dispărute). Winnetou este tot buna noastră cunoștință Pierre Brice. Îl acompaniază Stuart Granger (În nord, spre Alaska) și Elke Sommer (Băieții din la tonomat).

● Decît șapte premiere proaste mai bine două reluări de prestigiu. În cazul de față **Cenușa** lui A. Wajda și **Aventura** lui M. Antonioni. Oricînd vom fi de acord cu această aritmetică cinematografică.

● Actori care trebuie văzuți, chiar și revăzuți: **Richard Burton** (Noaptea iguanei), **Paul Newman** (Dulce pasăre a tinereții).



Elke Sommer

● A încetat din viață, în vîrstă de 67 de ani, un mare actor de film — **Spencer Tracy**. Chipul său grav-mucalit a fascinat generații întregi (Castelul bărbatilor, Căpitani curajoși, Procesul maimuțelor, Muntele, Bătrînul și marea, Procesul de la Nürnberg).

## plastică

● **Pictura din R.P. Mongolă**. Pentru artiștii mongoli realitatea imediată sau momentul istoric susceptibil să amintească un fapt înalțător sînt două izvoare de inspirație capitale. Compozițiile au o organizare specifică, planurile sînt ordonate în registre suprapuse, personajelor li se reproduce structura esențială a trăsăturilor, iar culoarea întrebunătățită e mai aproape de cea locală. Remarcabile sînt unele dintre peisaje (V. Iadamsen: «Vară», T. Manjur: «Peisaj») și lucrările lui A. Senghetohio, autorul superbului tablou «Cămila neagră». Ornamentele, surse primare de îndelungată tradiție, sînt cultivate cu aceeași grijă de către artiștii contemporani mongoli (Muzeul de artă).

● **Diana Schor** — pictură. Plastica feminină, sensibilă la momentul florilor și mai cu seamă la cel pitoresc, îngremenează în rîndurile sale și pe Diana Schor. În afară de flori, unde artista își încearcă virtuozitatea de coloristă, ea expune și cîteva compoziții în care sînt reluate obiceiurile populare («Joc de capre», «Călușari de lemn», «Măști etc.). Pe fonduri aerate, predominant albe, artista «desenează» cu pensula, interpretînd voit nămele momente folclorice (Galeriile de artă, Calea Victoriei 132).

● Două apariții în editura Bruckmann din München: **Jacopo Pontormo** de K.W. Forester și **Francesco del Cossa** de E. Ruhmer. Pontormo este unul dintre cei mai sensibili reprezentanți ai manierismului, care a trăit în umbra lui Leonardo da Vinci și a fost discipol și colaborator al lui Andrea del Sarto. Autor al unor opere azi renumite, în care se manifestă gustul pentru contururile elvate și căutarea unor motive compoziționale insolite, Pontormo este și un portretist care și-a înzestrat personajele cu expresii tulburătoare. Autorul cărții analizează încercările artistului de a realiza noi proporții și influența asupra acestuia a artei lui Dürer. Cartea lui E. Ruhmer este o monografie despre pictorul din Ferrara al cărui ciclu profan din frescele pictate în Salonul lunilor din palatul Schifanoia a devenit celebru. Autor al unei opere complexe, impregnată de detalii familiare, Cossa este în același timp și pictorul culorilor strălucitoare și al formelor energice.

## disc

● Cele patru melodii (nu chiar atît de noi): «Ora che sei già una donna», «Ciao ti dirò», «Cristina», «Credi a me» au fost înregistrate de casa noastră de discuri, cu concursul orchestrei proprii dirijate de **Al. Imre**, în interpretarea unei voci extrem de «discogenice» — **Florin Anca**. Anticipăm un frumos viitor tînărului solist. Rămîne doar ca el să-și ia rămas bun de la Bobby Solo și alți prieteni similari, pentru ca să devină ceea ce este: un cîntăreț român de limbă română. Că-i stă tare bine! (45-EDC-831).

● «Liliana», «Asa esti tu», «O perlă

de față», «Doar băieții sînt de vină» reunite sub titlul de «**Melodii de George Grigoriu**», patru frumoase compoziții ale unuia din cei mai fecunzi autori de muzică ușoară românească contemporană (45-EDC-826).

● Dacă n-ați auzit de **Jane Swărd** și dacă n-ați auzit-o, aveți acum prilejul. Pe discul 45-EDC-833 puteți asculta un mic recital de virtuozitate samba, slop, tamoure etc.

● Pe **Drafi Deutscher** l-ați vizionat și audiat la televiziune. E foarte simpatic, dacă ne aducem bine aminte, și cîntă tot atît de simpatic. După cum se arată pe disc are orchestră proprie: «Drafi Deutscher and his magics». Din repertoriul său, «Marmor, Stein und Eisen bricht» (Marmura, piatra și fierul se sfărâmă) va rămîne mult timp în memoria ascultătorilor (45-EDC-835).

● **Don Backy**, în ciuda numelui de rezonanță anglo-saxonă, este un cîntăreț italian și ca mulți italieni cîntă bine, cu voce și chiar în... italiană (conform indicației de pe disc). Repertoriul pe care ni-l oferă este în cea mai mare parte inedit pentru noi. Să nu trecem cu vederea un cîntec foarte interesant al celebrului «Folksinger» american Bob Dylan: «Hei, mister Tamburino» (EDD-1149).



## muzică

● Cvartetul «Cantabile», al cărui program figurează în agenda muzicală a săptămînii, este una dintre formațiile alcătuite din instrumentiști ai Orchestrei simfonice a filarmonicii, care și-a propus o contribuție de calitate la muzica de cameră a stagiunii. Cei patru interpreți (**Lucian Rogulski, Helmut Schneider, Otto Georges Roth, Tiberiu Ungureanu**) vor cînta miercuri 21 iunie lucrări de Marcel Mihalovici, Serghei Prokofiev și André Pascal (Sala mică a Palatului).

● Dirijorul **Paul Popescu** susține în ziua de 23 unul dintre programele periodice ale «Orchestrai de cameră» de care se ocupă în ultimii ani. Vivaldi («Anotimpurile» — solist, **Avy Abramovici**) și Händel (Arii din cantate — solistă, **Martha Kessler** — și Concerto grosso) sînt marii compozitori pe care li va sluji bagheta sa.

● «Simfonieta» de Mircea Chiriac. Concertul pentru pian și orchestră de Valentin Gheorghiu și cantata «Triumful Afroditei» de Carl Orff, acestea sînt partiturile alese de dirijorul **Nicolae Boboc** pentru concertele sale împreună cu Filarmonica «George Enescu» (Orchestra simfonică și corul dirijat de Vasile Pîtea).

● Joi 22, în Studioul de concerte al Radioteleviziunii, concertează Orchestra de studio a Radioteleviziunii dirijată de **Liviu Ionescu** («Simfonia ostinato» — o primă audiere de Dan Voiculescu, Concertul pentru pian și orchestră de Liszt — solistă, **Aurora Jenei**; și fragmente din opera «Peter Grimes» de Benjamin Britten. Solisti: **Virginia Gudzičhievici, Valentin Teodorian, Constantin Dumitru**).

## teatru



Ioana Manolescu

● Mai mult decît un experiment, seara «Lucian Blaga» de la Teatrul «C.I. Nottara» a avut caracterul unei manifestări culturale elevate. Meritul principal aparține regiilor Ion Olteanu, prezentator, comentator și director de scenă al pieselor **Zamolxe, Anton Pann și Avram Iancu** (piese a căror acțiune a fost povestită scenic în fragmente). Echipa de actori, inegală în valori, a cuprins și pe: Dan Nasta, Lucia Mureșan, Dorin Varga, Ioana Manolescu.

● Teatrul de stat «Al. Davila» din Pitești prezintă în București spectacolele **Omul care aduce ploaie** de R. Nash și **Sfîntul Mitică Blajinu** de A. Baranga. Spectacolele vor avea loc în sala Teatrului de Comedie în zilele de 17, 18, 19 iunie. Din distribuția spectacolelor: Tely Barbu, Ion Focea, Ileana Focea, Dem. Niculescu, Sorin Gheorghiu, V. Prisăcaru, Ileana Zărnescu, Constantin Zărnescu, Adrian Grigoriu, Marin Alexandrescu.

● La Teatrul de stat din Oradea, piesa **33 de scrisori anonime**, o spirituală comedie de G. Mehes, a cărei acțiune se desfășoară în mediul corpului didactic, satirizînd protecționismul în școală. Regia: Magda Borbath. Interpreți: Erzsebet Halasi, Eva Baryai, K. Levota, Ildiko Vitalyos, Eniko Oos, M. Solti. Scenografia: Sandor Nagy.

● Sfîrșitul de stagiune în Capitală — spre deosebire de unele mai interesante încercări ale teatrelor din provincie — ne găsește cu puține premiere: vodeluri, piese de «spadă și capă», melodrame (asupra cărora vom reveni) etc. Mai mult, după Teatrul C.F.R. Giulești care așteaptă terminarea construcțiilor sălii sale, și Teatrul Mic s-a închis pentru reparații. Dacă adăugăm că și Teatrul Tăndărică a rămas fără sala sa centrală, bilanțul ne arată un minus de trei săli de teatru. Un minus cam măricel!

● **Seară de balade** — spectacol al «Ansamblului de stat de cîntec și dansuri» din Tg. Mureș a fost prezentat săptămîna trecută în București. Semnalăm unele căutări năvoace, dansuri dramatice, citirea recitativ, opere de cameră cu pantomimă.

● Printre aniversările U.N.E.S.C.O. de anul acesta se numără și cea a lui Marin Drzic — clasic al dramaturgiei iugoslave de la a cărui moarte s-au împlinit 400 de ani. Scriitor de factură renascentistă, Drzic a fost prezentat în țara noastră de către Teatrul Național din Craiova cu **Aurul frumoasei curtezane** (Dundo Maroje).

● La Piatra Neamț: **Măști** — spectacol pe texte clasice (Kogălniceanu, Negruzzi, Caragiale) într-o încercare de reconstituire modernă. Regia marchează debutul secretarului literar Eduard Covali. Scenografia: Mihai Mălculescu. Dintre interpreți: Adry Almăjan, Boris Petroff, Sorin Lepa, I. Fiscuteanu.

● Victor Eftimiu a oferit Teatrului de păpuși din Iași ultima premieră a acestei stagiuni: **Pui de om**. Regia artistică aparține lui Manole Al. Foca, iar scenografia Hristofenii Cazacu. Din distribuție, actorii: Elisa Florescu, Orcana Stănescu, Dana Tomiță, Lucreția Agachi, Constantin Brehnescu, Emil Petcu, Nicolae Brehnescu, Ion Agachi, Zaharia și Constantin Cioflu.

## televiziune

DUMINICĂ 18 Iunie. Serialul **Wilhelm Tell** a fost inclus în emisiunile pentru copii. Noăm schimbarea pentru... cei maturi (9.10) ● **Magazin 111**, care uneori «mai mișcă» în simbioză cu duminicalele **Transmisiuni sportive** (după-amiază) ● «Stan și Bran și pianul». Filmele cu renumiți și regretați comici ne sînt, firește, agreabile. Totuși, nu sîntem cumva supraînghesuși cu stani și brani? (20.30) ● Un film muzical cam pompos intitulat: «Muzica la porți de cetate» (20.55) ● Pe așful emisiunii **Teatru în studio**, «Lada» de Ion Sava. În distribuție actori de prestigiu: Carmen Stănescu, Marcel Anghelescu, Mircea Sepilici, Ion Lucian, Mihai Fotino, Costel Constantinescu, Mircea Constantinescu, Dem. Savu și alții (21.20) ● **Melodii distractive** — spune titlul: deie Domnul! — spunem noi (22.15).

MARȚI 20 Iunie. Emisiunea în direct... programează o temă interesînd mai ales pe gospodine: «Lărgirea gamei de sortimente în industria alimentară» (18.00) ● Serialul **Aventurele lui Robin Hood** infirmă zicală «ce-i mult nu-i bun» (20.00) ● Tema emisiunii **Cabinet medical TV**, «Zgomotul citadin», concentrează atenția unui cerc larg de telespectatori (20.30) ● «Ciuca», de Victor Ion Popa, la **Seară de teatru**. Întîlnire cu actorii Teatrului «Alexandru Davila» din Pitești (21.00).

MIERCURI 21 Iunie. **Alma mater**, rubrică inspirată din viața universitară, ne oferă o emisiune-spectacol intitulată (ați ghicit!) «În ajun de vacanță» (19.00) ● **Rebus muzical** se intitulează, cam... rebusist, o emisiune de muzică ușoară (20.00) ● Rubrica de larg interes cetățenesc **Față-n față** aduce față-n față vara și răcoritoarele (20.20) ● O recomandare specială pentru filmul francez «Thérèse Desqueyroux» (21.00).

JOI 22 Iunie. Nu mai puțin de 15 titluri sînt cuprinse în programul acestor

zile. Reținem cîteva dintre ele: emisiunea de actualitate teatrală **Gong** (20.00) ● **Teleglob**, ne promite o plimbare prin Roma (20.15) ● S-o ascultăm pe soprana Iolanda Mărculescu (21.10) ● Ce ne mai oferă **Dosarul nr. ...?** (21.50) ● Simpatice emisiuni a lui Elly Roman **Din culisele muzicii ușoare** în prezentarea actorului Șerban Cantacuzino (22.05) ● Rubrica **Interpreți celebri** ne aduce pe micul ecran pe Jean-Pierre Rampal, considerat cel mai mare flautist contemporan; a concertat și la noi în țară (22.25).



Rodica Tăpălagă

VINERI 23 Iunie. Studioul muzical ne propune să ascultăm cîteva bucăți din opera unui muzician a cărui creație a rezistat încercării a două veacuri și jumătate: Georg Philipp Telemann (20.00) ● Filmul cehoslovac «Săritură în întuneric» (21.15) ● Notăm din programul de noapte «Orfeu de aur», titlul unui «Festival de muzică ușoară» — Sofia (23.00).

SÎMBĂTA 24 Iunie. Emoții în premieră — pentru candidații seriei «Muzică populară» (21.00) ● **Sfîntul**. Menționăm programarea acestui serial pentru marea lui popularitate. Ceea ce nu ne împiedică să facem cunvenite rezerve, obligați de nivelul calitativ scăzut al unora dintre ultimele producții (21.30) ● **La kilometru... 2.000.000!** este titlul unei emisiuni cu subtitlul «Expediție muzical-distractivă». Se poate încerca, avînd în vedere că printre participanți găsim nume cunoscute: Rodica Tăpălagă, Anda Călugăreanu, Mihai Fotino, Ștefan Bănică, Dan Spătaru, Cornel Fugaru cu «sincronii» lui ș.a. (22.20).

## sport

**Pronosticul antrenorului TITUS OZON la Concursul Pronosport nr. 24 din 18 iunie 1967**

I. Cehoslovacia-Turcia	1
II. Dinamo Bacău-Siderurgistul	1
III. Flacăra Moreni-Chimia Suceava	1
IV. Olteu-Ceahlăul	1
V. C.F.R. Timișoara-A.S.A.	1 x
VI. Crișul-Minerul Lupeni	1
VII. Industria Sîrmei-Minerul B. Mare	1 x
VIII. Verona-Livorno	1 x
IX. Reggina-Pisa	x
X. Catania-Savona	1
XI. Novara-Genoa	1 x
XII. Modena-Catanzaro	1

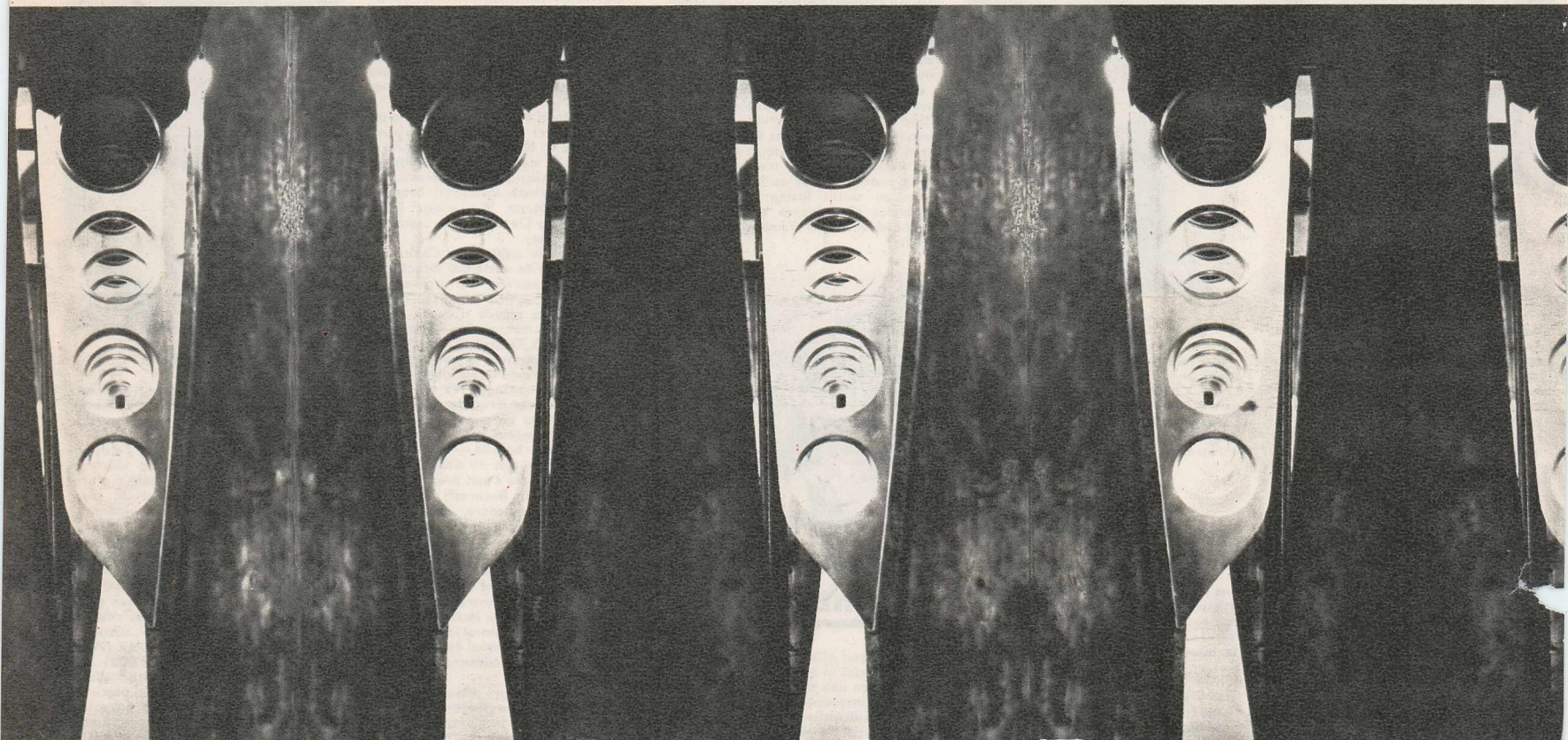
## coperta noastră

O recentă realizare a muzeului bucureștean «Grigore Antipa», unică în felul ei pe plan mondial, este modelul, foarte sugestiv, al unei peșteri. O parte din elementele ei au fost executate din materiale obișnuite: ipsos, ciment, parafină. Altele însă sînt fragmente de calcare naturale, desprinse sub acțiunea propriei lor greutate și din pereții unor cunoscute peșteri din țară: Topolnicu, Cloșani, Tismana etc.

Fotografie de S. STEINER



# aripi pentru zborurile de



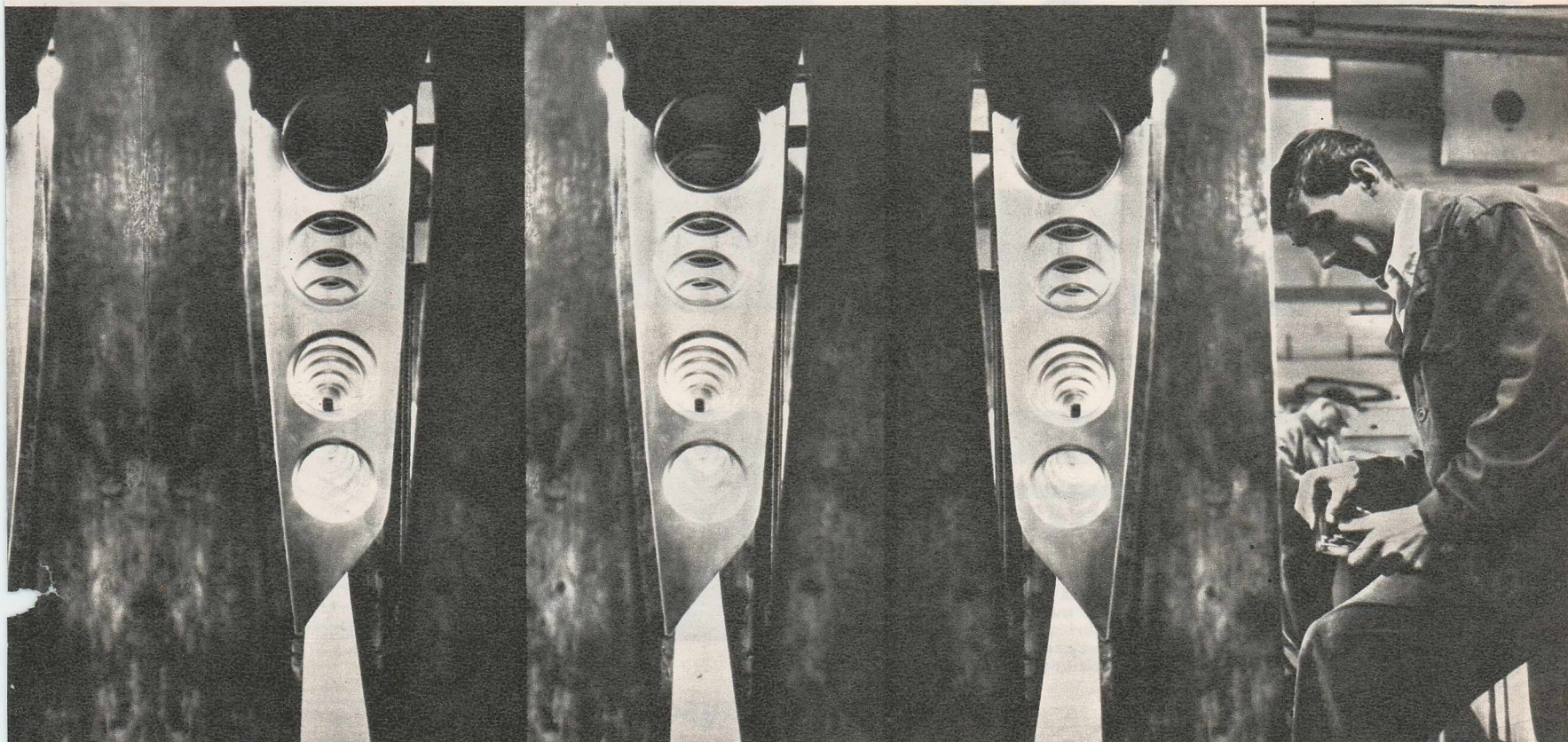
Șeful de proiect al primului utilitar românesc complet metalic (la al cărui zbor de probă vom putea asista, după toate probabilitățile, în anul viitor): inginerul brașovean Iosif Șilimon.



► O «mîngiere» cu scop profesional. Maistrul caută zadarnic niscaiva «cudururi» la execuția profilului nituit al aripii. De unde și satisfacția ce i se poate citi în privire.

# Azi și de miine

Profil de aripă, multiplicat într-o viziune fotografică de anticipație. Așa sau alt fel va arăta o anumită fotografie făcută într-unul din atelierele uzinei de utilitare de miine? Cine știe? Deocamdată există elementul de început, cel mai important: experiența oamenilor, pe baza căreia gradul de precizie al execuției proiectelor se apropie de procentul optim: 100 la sută.



Fotografii de A. MIHAILOPOL



Cu ani în urmă, la București, în atelierele I.R.M.A. (Întreprinderea de reparații pentru material aeronautic) au fost create primele «utilitare», avioane monomotor de construcție mixtă (metal, lemn). Unul dintre ele, — IAR-818 — multiplicat în vreo sută de exemplare, avea să acopere cu diverse substanțe chimice (îngrășăminte, insecticide), în mai puțin de un deceniu, o suprafață de teren mai mare decât a întregii țări.

Între timp, pe planșetele proiectanților bucureșteni conduși de inginerul Radu Manicaticide prindeau contur IAR-819 și IAR-821. La Brașov, inginerul Iosif Șilimon pregătea, împreună cu colectivul său de proiectanți și constructori, primul avion utilitar românesc complet metalic. Astăzi, cerințele agriculturii și silviculturii, ale «Aviasanului», geologiei și altor domenii de activitate impun realizarea în producție de serie a unor tipuri de avioane utilitare cu performanțe și mai bune. Un nou tip de bimotor formează de mai multă vreme obiectul preocupărilor proiectanților noștri. Ca și pînă acum, ei vor fi obligați să țină seama de condițiile concrete în care trebuie să lucreze aceste aparate.

Viteză redusă, zbor razant la mică înălțime, încărcătură maximă, aterizare și decolare pe terenuri neamenajate — nu sînt acestea exigențe la fel de mari ca și ale oricărui alt tip de avion? E drept, aeronautica utilitatelor nu evoluează într-un ritm prea accelerat. În toată lumea, aceste avioane se lucrează cu aceleași materiale și după aceleași principii constructive ca și acum zece-douăzeci de ani. Dar rezultatele sînt altele, după cum și tehnologia și experiența oamenilor sînt altele.

Două nume de piloți de încercare, alese la întîmplare, dintr-o listă mai cuprinzătoare: Constantin Manolache, Cornel Dumitrescu. Tot ei vor zbura primii pe noile tipuri de utilitare aflate acum abia în fază de proiect?

Probabil că da. Și nu prea tîrziu. Între idei și faptă, constructorii noștri de nave aeriene interpun de pe acum cel mult un an, doi. Miine și mai puțin. Le-o cer, cu tot mai multă insistență, oamenii care au nevoie de avioane perfecționate, cei ce se îngrijesc de pădurile și ogoarele patriei și de sănătatea noastră, a tuturor.

R. NICOARĂ

# cu 45 de ture pe minut



## COMPOZITORII DESPRE

## INTERPREȚI

Cum mai avem un răgaz de un an până la viitorul festival de la Mamaia (răgaz binevenit de altfel) și cum nu vrem să se creadă că ne aducem aminte de compozitori, de interpreți (și, în general, de soarta muzicii noastre ușoare), doar în preajma competițiilor festive, deschidem cu rubrica de față un ciclu de dialoguri. Despre lucruri mai vechi sau mai noi, despre ceea ce numeam cîndva și ceea ce continuă și astăzi a fi «grelele probleme ale muzicii ușoare». Radu Șerban ne vorbește despre interpreți.

— Credeți că festivalurile de la Mamaia au lansat cu adevărat interpreți de muzică ușoară?

— Nu s-ar putea spune asta! Doina Badea este singurul exemplu. Au contribuit în schimb din plin la devalorizarea unor cîntăreți. Cauza slabei eficiențe a acestor festivaluri trebuie căutată în cuplarea concursului de interpretare cu cel de creație, ultimul avînd, de fapt, principala pondere.

În prezent se află în studiu un proiect de organizare, în țara noastră, a unui concurs internațional de interpretare, dotat cu premiul «Cerberul de aur». Acest concurs ar contribui, fără îndoială, la afirmarea pe plan european a valorilor creației și interpretării românești de muzică ușoară.

— Considerați că melodia este cea care îl consacra pe un cîntăreț sau, dimpotrivă, interpretul «lansează» melodia?

— Depinde: cine este primul ales de public — melodia sau interpretul — îl «lansează» pe celălalt. În majoritatea cazurilor însă, cele două elemente coexistă și se completează reciproc. Dar fluctuațiile modei și ale gustului unui public atît de numeros și divers cum este publicul muzicii ușoare sînt greu de prevăzut. De multe ori preferințele compozitorului, ale interpretului și ale ascultătorilor nu coincid. Cînd

celebrele cuvinte ale lui Toscanini, «pînă la urmă tot publicul are dreptate».

— Scrieți melodiile pentru anumiți interpreți?

— Nu obișnuiesc să scriu piese predestinate unui anume cîntăreț. Dar, o dată definitivată piesa, se pune problema alegerii celui interpret ale cărui posibilități vocale și expresive să se circumscrie cerințelor muzicii. Mărturisesc că această alegere comportă riscuri și nu este de loc ușoară. În cazul melodiei mele «Strada» am optat, cu fericite rezultate, pentru interpretarea unui ne-profesionist, actorul Ion Dichiseanu. Celelalte interpretări, datorate unor cîntăreți de profesie, nu s-au bucurat de același succes.

— Ce părere aveți despre recente emisiuni «Emoții în premieră» inițiate de televiziune?

— Aceste emisiuni-concurs și altele cu același profil, pe care ascultătorii le așteaptă cu legitim interes, nu pot fi decît binevenite și utile. Este necesară primirea actualiei (sau mai puțin actualiei) generații de cîntăreți, care riscă să se uzeze prin abuz de întrebuințare.

Dar dacă scopul declarat al emisiunii «Emoții în premieră» este recrutarea de noi talente, nu înțeleg de ce se pune atîta accent pe probele de recunoaștere (a pieselor și cîntăreților), care atîrnă la punctaj în defavoarea probei de inter-

pretare propriu-zise.

În altă ordine de idei, nu văd de ce se caută atît de mult talente printre amatorii și atît de puțin printre tinerii muzicieni cu școală.

— Fiindcă ați adus vorba: găsiți că este necesară o îndrumare temeinică, vocală și muzicală, în general, a viitorilor soliști de muzică ușoară?

— Categorical, da. Mediocritatea, diletantismul, prost-gustul și multe alte tare care prejudiciază cauza muzicii ușoare românești își au sursa în lamentabila lipsă de pregătire a interpretelor. Din fericire nu avem încă nici o instituție specializată, nici secții și clase în cadrul școlilor cu specific muzical sau la nivelul conservatoarelor. Nimeni nu se ocupă, oficial, de instruirea, din punct de vedere tehnic-vocal și artistic, a cîntăreților.

Cel puțin radioul și televiziunea, primele instituții interesate în promovarea muzicii ușoare, care au la îndemînă cadre de specialiști, cărți, partituri, discuri, benzi, săli de repetiție cu pian etc., ar trebui să consacre o parte a activității lor îndrumării profesionale a celor ce trec pragul studiourilor. Fără un învățămînt muzical specializat, interpretarea nu se va îmbunătăți și vom fi nevoiți, și pe viitor, să constatăm și să biciuim la infinit aceleași lipsuri.

Florian LUNGU



# un

## SCRISORI către IDOLI

Ziaristul francez Jacques-Louis Delpal a avut năstrușnică idee de a strînge într-o carte cîteva din sutele de scrisori ce sosesc zilnic pe adresa idoloilor din lumea muzicii ușoare (mai precis: în minile secretarilor acestor idoli). Un potop de declarații duioase — însoțite uneori de lacrimi și rugăminți în genunchi — din cînd în cînd și cîte o injură aruncată mai mult sau mai puțin făcîs (legea transformării dragostei în ură acționează din plin și în rîndul «fan»-ilor), cam acesta ar fi rezumatul scrisorilor cu pricina. Mulți dintre noi, ca oameni mari ce ne aflăm, zîmbim în fața unor astfel de efluvii sentimentale sau spunem «mare-i grădina lui Dumnezeu». Sociologii zîmbesc și ei, înregistrînd totodată o mutare vizibilă a centrului de interes dinspre film către muzica ușoară. Tinerii trecuți de pragul adolescenței se recunosc mai ușor în cîntecele ce vorbesc despre prima dragoste, primele necazuri, prietenie, școală, decît în poveștile ecranului ai căror eroi sînt, de cele mai multe ori, oameni cu cîte pe frunte.

De altfel, scopul adevărat pentru care confratele francez a violat secretul candidelor documente (riscînd, eventual, să fie sfîșiat de autorii lor) este tot de ordin sociologic.

Dar «Scrisorile către idoli» pot fi citite și ca piese umoristice. Cîteva exemple:

**LUI JOHNNY HALLYDAY.** La nouă și zece eram de acum în sală, într-unul din primele rînduri. Îmi repetam: «Numai cîteva metri mă despart de Johnny». Cînd s-a anunțat că o să apară, eram aproape leșinată. Ți-am ascultat cîntecele cu ochii încoșoșiți de lacrimi. Cînd ți-ai aruncat cravata, m-am repezit să o prind, minată de o forță irezistibilă. Dar a apucat-o un băiat mai sprinten decît mine. L-am rugat, am țipat, am plîns; n-a vrut să mi-o dea cu nici un preț. Credeam că o să mor de durere și de furie. Trimite-mi o cravată, un buton, ce vrei tu. Sînt atît de fericită că pot să te văd, dar durerea de a nu fi putut să pun mîna pe cravata ta mă distruge...

**CĂTRE FRANCE GALL.** Faptul că sînt un student seminarist nu mă împiedică să iubesc cîntecele. Îmi place foarte mult melodia «Nu asculta idoli!». Am citit în «Salut les copains» că fratele tău este cel care te-a sfătuit s-o scrii. Frații sînt totdeauna plini de bun-gust. Și noi citim «Salut les copains», căci seminarul nostru este cel mai yé-yé din toată Franța...

**LUI ANTOINE.** Ești un plagiator și un imitator, nu ai nimic original, nu faci altceva decît să copiezi. Dacă vei continua să-l tot imiți pe Hallyday, nu știu ce-am să-ți fac într-o bună zi.

**CĂTRE SYLVIE VARTAN.** Am citit într-un ziar niște lucruri care nu prea mi-au plăcut, în legătură cu viața ta particulară. Dar nu ți-am scris ca să te critic. Te iubesc prea mult ca să comit o astfel de josnicie.

**LUI FRANK ALAMO.** Mi-am dat seama din fotografii că îți plac cămășile extravagante dar cred că nu-ți schimbi și coafura tot atît de des precum cămășile. De ce atunci în unele poze ești pieptănă cu cărarea în partea stîngă, iar în altele cu cărarea în dreapta? Poate sînt ranversate fotografiile, nu?

Vreau să-ți mai spun apoi că chipul tău domnește peste tot în camera mea. Am opt fotografii, mari. Sînt mîndru de ele. Cînd sînt trist, le privesc și mă simt mai bine.

## pe scurt



Nu numai vedetele de cinema imprimă muzică ușoară, ci și manechinele celebre. Cea mai celebră în momentul actual, Twiggy (scîndurică, în românește), a debutat de curînd cu discul «Cînd mă gîndesc la tine». Cei care l-au ascultat spun că Twiggy (pe numele ei adevărat dar ignorat de toți — Leslie Hornby) are o voce «de neuitat». Să fie o simplă reclamă?

Redeveniți «perechea ideală a muzicii ușoare» (după cîteva certuri familiale grijului urmărite de presa de scandal), Sylvie Vartan și Johnny Hallyday obțin în momentul de față un considerabil succes la Olympia cu spectacolul «Muzică și atmosferă». Timp de două ore și ceva, Sylvie și Johnny schimbă 18 cîntece noi și 30 de toalete. Gloria se mai întoarce uneori și la foștii idoli.



«Sincron», o formație care nu mai trebuie recomandată.

# barometru- DISCUL

Din nu știm ce motive — probabil din neglijență, pur și simplu — discul nu prea este privit la noi ca un indice al popularității unui cântăreț, compozitor sau al succesului unei melodii.

Presă face cronici după cronici, dar foarte puține statistici ale discului. Uneori, câteva aplauze automate, oricât de firave, culese aiurea, atîrnă mai greu în foaia de temperatură a interpretului «la modă» decît gestul mai puțin automat (căci presupune și investirea unor bani) al cumpărării discului de către un număr X de iubitori. Nu vrem prin asta să investim discul cu merite de barometru absolut (așa ceva nu există pe teritoriul muzicii ușoare, ca și pe teritoriul altor arte, de altfel), ci doar să atragem ceva mai multă atenție contabilicească asupra lui. Prinde bine. Ne mai revizuim mica ierarhie a cântăreților. Prinde bine și vedetelor, mai ales cînd mersul vînzării este dator de insomnii. Iată, bunăoară, ce ne spune primul trimestru:

## TRANDAFIRII ȚĂI ȘI ZORBA

Discul pe care Margareta Pîslaru a înregistrat «Trandafirii țâi» a cunoscut cel mai mare succes (54 550 de vînzări). De ce? Nimeni n-ar putea să spună decît atît: cîntecul lui Enrico Maçias (e bine să reținem numele autorului) este frumos. Cu ritmul lui «bătrînesc» de tangou i-a cucerit și pe bunici, și pe părinți, dar mai ales pe tineri (în ciuda acelei «parfumate chemări» ce aparține traducătorului). Să mai adăugăm însă: Margareta Pîslaru îl cîntă fără sfîșieri patetice, cu un dramatism potolic, adică așa cum îi stă bine în 1967 unui cîntec sentimental.

Un amănunt interesant: deși pe același disc se află și faimosul «Ninge» al lui Adamo, în magazine toți întrebă de «Trandafirii țâi». Neîndoindu-ne, nimic nu este mai pieritor pe lumea asta ca gloria vedetelor de muzică ușoară.

«Trandafirii țâi» și-au împărțit succesul cu «Dansul lui Zorba» (cîntecul aparține compozitorului Teodorakis, bine-

cunoscut pentru activitatea sa de militant progresist) — discul EDC 799, înregistrat de Duo Nanos. Peste tot pe unde a trecut, filmul lui Kakoyannis a lansat o melodie și un dans (nu prea ușor de învățat, dacă e să-l credem pe Anthony Quinn). Electrecordul, ca și Mircea Crișan de altfel, în «Colibri music-hall», au fost foarte operativi în ceea ce privește însușirea sirtaky-ului.

De o bună primire s-a bucurat și un alt disc cu cîntece vechi: Melodii de Ionel Fernic. Avea dreptate cine spunea că noi, cei de astăzi, aplaudăm uneori cu mîna dreaptă peste mîna stîngă a bunicii.

## ZAC ÎN VITRINE

Electrecordul a fost din cale afară de generos imprimînd un disc întreg cu melodii italienești interpretate de Luminița Cosmin. Prea ne-au năpădit în ultima vreme valurile de «amore, cuore, fiore» și prea nu ne spune nimic vocea Luminiței Cosmin ca să aruncăm pe apa gîrlei niște bani.

Ciudat, și nu prea, este faptul că discul Pompilia Stoiian-Dan Spătaru zace și el în vitrine. Spiritul melomanilor, adormit un timp cu cîntece spuse într-o limbă engleză, ce-i drept, corectă, s-a trezit, probabil, și refuză să mai fie făcut knock-out oricum. După cum nici reluarea a două succese ale muzicii ușoare franțuzești de către Dan Spătaru nu ne-a prea uns ia inimă: «Deux amoureux» al lui Claude François și «Capri, c'est fini» al lui Hervé Villard au fost și sînt atît de mult difuzate la radio, încît versiunea lui Spătaru, intrată vrînd-nevrînd în competiție cu cea originală, nu are decît de pierdut.

Oricît de multe capricii ar acționa în regatul muzicii ușoare, există câteva legi de care trebuie să se țină seama. Alegerea momentului psihologic este una dintre acestea.

Magda MIHĂILESCU



## pumni și ursuleți

Vizibil intimidat, micuții aduși să formeze decorul viu al emisiunii au stat cuminți acolo unde li așezase regia pînă în clipa cînd reporterul s-a apropiat de ei și a ridicat vîlul care — probabil pentru a nu-i tenta prematur să strice simetria aranjamentului — acoperea jucăriile. La întrebarea «care jucărie vă place și care nu?», un băiețel cu reflexe supranatural de rapide a indicat într-o clipă, fără să se incurce, trei obiecte pe gustul său și alte trei, după părerea lui, urite. Și, vai, ce coincidentă, jucăriile respinse erau tocmai cele scoase din producție încă de anul trecut. Nu știți ce să admiri mai întîi: discernămîntul copilului, previziunea inspirată a fabricanților sau ingeniozitatea realizatorilor emisiunii. Dar obiectul acestei cronici nu este de a atrage atenția asupra continuului regres al rubricii «Față-n față» în care am investit atîtea speranțe. Un schimb de replici dintr-o emisiune care și-a propus să îmbrățișeze mai multe subiecte decît putea cuprinde cu teme (substanțialele și spiritualele intervenții ale lui Ion Lucian nu aveau cum s-o salveze de eșecul inevitabil) a pus însă în evidență ignorarea unor date elementare ale psihologiei copilului. La prima întrebare vizînd — se putea paria că va fi așa — înfățișarea apocaliptică a unor jucării care vor să reprezinte animale, directoarea fabricii de jucării a răspuns că vina revine unor creatori prea fanteziști, prea înclinați spre stilizare. Or, cum prea bine se știe, căteii și ursuleții incriminați nu păcătuiesc îndeobște prin exces de rafinement plastic. Dimpotrivă, sînt pociți pentru că ideea timidă — dacă va fi existat vreodată — a artistului a fost deformată în procesul de producție, pentru că animalele sînt aduse toate la același numitor. Neliniștitoare este însă certitudinea cu care atît directoarea cît și reporterul afirmă că cei mici resping «stilizarea» și cer o copie fidelă a naturii. O simplă vizită la expoziția de desene sau la cea a jucăriilor confecționate de copii i-ar fi clătînat din această convingere bazată pe necunoașterea unor mecanisme psihologice ale vîrstei fragede, descrise în manualele de curs mediu.

Din fericire, prezentatorul emisiunii «Față-n față» nu se numără printre responsabilii rubricilor destinate copiilor. Aceștia au dovedit în repetate rînduri că nu sînt străini de universul mental și afectiv al celor cărora li se adresează. Lucrurile sînt departe de a fi perfecte și discuția (reală sau imaginară, nu are importanță) dintre Alecu Popovici și fiul său Radu cu prilejul zilei de 1 lunie a pus cîteva puncte pe i-urile de pe care lipseau. Se arată, și este adevărat, că dintre toate emisiunile copiilor le preferă pe cele de aventuri și dintre toți eroii pe sfîntul Simon Templar. La un moment dat, o campanie de presă își propunea să-i alunge pe «Sfînt» și pe «Baron» din programe sub cuvînt că propagă un dăunător cult al violenței fizice. Într-o seară de sîmbătă fără «Sfînt» și fără «Baron» am crezut că televiziunea a cedat în fața argumentelor celor ce se tem că acești doi justițiar ne-ar putea corupe, prin exemplul lor, copiii. Ei au revenit însă, și nu e nimic rău în asta, pentru că în ochii celor mici eroii celor două seriale sînt exponenții triumfului binelui, al dreptății asupra forțelor răului. La fel Robin Hood, la fel Wilhelm Tell, la fel Val Virțel. Există însă și o brutalitate fără valențe educative. Sistemul de valori etice al telespectatorilor foarte tineri este pus la grea încercare atunci cînd fotbalistii pe care s-au deprins să-i admire și cărora rîvnesc să le semene comit, sub ochii lor, gesturi de cea mai dubioasă moralitate, de la simularea unei accidentări intenționate pentru a smulge arbitruului o nemeritată lovitură de pedeapsă, pînă la violentarea fizică a adversarilor. Sfîntul și Baronul sînt totuși idoli care nu vor coborî niciodată de pe pedestalul incoruptibilității lor pentru a-l înjura pe arbitru sau pentru a insulta publicul spectator. Nimeni nu propune — cine ar îndrăzni? — renunțarea la transmisiile de fotbal, dar spectacolul sportiv ar trebui privit și prin prisma aspectului educativ. În ultima vreme s-a cam făcut abuz de box. După o seară de vineri sacrificată aproape integral sportului cu pumnul (chiar și celor care li îndrăgesc li s-a părut prea mult, ar fi fost suficientă retransmiterea întîlnirilor care au consacrat boxul românesc), sîmbăta următoare a introdus boxul profesionist ca subiect de teleenciclopedie. Nu la modul demascator, așa cum a făcut-o cu cîtiva vreme în urmă reportajul filmat al lui David Brinkley, ci oferit ca o «delectare» celor ce consideră că omul are cap pentru a putea primi în el lovituri năucitoare, din cele care duc, prin repetare, la îndobitocire. Medicii au calculat exact cîte knock-out-uri sînt necesare pentru o ireversibilă degenerare a centrilor gîndirii. Or, între boxul amator și cel profesionist există o diferență cel puțin cantitativă.

Chiar dacă unii adulți se relaxează auzînd «excelentă lovitură la ficat», măcar copiii noștri să fie deprinși cu alte divertismente.

Felicia ANTIP

# setea de energie



Atomul și slujitorii — sau, mai bine-zis, stăpîni — săi.

**PRODUCȚIA MONDIALĂ DE ENERGIE SE DUBLEAZĂ LA FIECARE ZECE ANI ȘI TOTUȘI CREȘTEREA ESTE INSUFICIENTĂ. ÎN ȚARA NOASTRĂ, ÎN 1970, NUMAI TELEVIZOARELE VOR «ÎNGHIȚI» O PUTERE ENERGETICĂ CE DEPĂȘEȘTE UN SFERT DIN CAPACITATEA TUTUROR CENTRALELOR ENERGETICE DIN ROMÂNIA ANULUI 1938!**

**PE ÎNTREGUL GLOB SE CAUTĂ FEBRIL NOI REZERVE, NOI MIJLOACE DE PRODUCERE A ENERGIEI. SE ÎNTREVEDE POSIBILITATEA OBTINERII DE ELECTRICITATE DIRECT DIN FLACĂRĂ, DIN REACȚII CHIMICE. PE CÎND ENERGIE DIN LUNĂ «VIA» LASER?**

Viața modernă poate fi asemuită cu un adevărat Setilă al energiei. O dată cu dezvoltarea civilizației materiale, consumul de energie de toate felurile (termică, electrică, hidraulică, eoliană etc.) sporește vertiginos, repartizîndu-se însă foarte inegal pe glob. Dovadă, faptul că astăzi 70 la sută din energia produsă este cheltuită în țările



industriale, și aceasta adesea fără nici un raport cu resursele naturale. De pildă Asia, mare furnizoare de combustibil, consumă anual de 30 de ori mai puțină energie pe cap de locuitor decât America de Nord!

Cea mai mare parte a energiei folosite astăzi de omenire se prezintă încă sub formă de căldură.

— Cu toate acestea — ne spune prof. dr. ing. NICOLAE DĂNILĂ de la Institutul politehnic «Gheorghe Gheorghiu-Dej» din București — energia electrică, care este cea mai răspândită în producție, prezintă procentual și creșterea cea mai însemnată în timp. Acest lucru s-a accentuat simțitor în ultimele cinci decenii: de unde în 1910 doar aproximativ 1 la sută se consuma sub formă de energie electrică, după alți 50 de ani, în 1960, ponderea ei a crescut la aproape 13 la sută, iar pentru viitorii 15-20 de ani se prevede să ajungă la 25 la sută. În vremurile noastre, producția mondială de energie se dublează la fiecare zece ani, iar în țara noastră cam o dată la patru-cinci ani, ca urmare a progresului continuu al industriei și al celorlalte ramuri ale economiei noastre.

#### COMBINATUL DE LA SLATINA VA CONSUMA JUMĂTATE DIN PRODUȚIA DE ELECTRICITATE A ROMÂNIEI DIN 1950

— În prezent — continuă tovarășul profesor N. Dănilă — factorii hotărâtori ai progresului tehnic în industrie îl constituie electrificarea, mecanizarea complexă și automatizarea proceselor de producție, precum și dezvoltarea continuă a procedeelelor de fabricație bazate pe electrocaldură, electrochimie etc. Producerea unor materiale metalice și nemetalice la gradul înalt de puritate cerut de tehnica modernă — este vorba de aluminiu, cupru, magneziu, titan, aliaje speciale, clor, carbid etc. — reclamă tot mai multă energie electrică. Pentru exemplificare, menționăm că în anul 1970 Combinatul de aluminiu de la Slatina va consuma 1 miliard kWh/an, adică jumătate din producția țării din anul 1950! Aproximativ o jumătate de miliard de kWh/an vor consuma în 1970 Combinatul siderurgic de la Galați, combinatele de îngrășăminte chimice de la Tîrgu-Mureș și Turnu-Măgurele.

Energetica — arată în continuare interlocutorul nostru — joacă un rol esențial în dezvoltarea electronicii și a radiotehnicii, iar industria chimică — avînd la bază ca materie primă gazele naturale sau produsele petroliere — devine de asemenea o nesățioasă consumatoare de energie electrică. Trebuie avute în vedere și procedeele actuale de fabricație ce iau extindere, cum sînt: sudura electrică, electroeroziunea, diferitele tratamente cu curenți de înaltă frecvență etc., apoi utilizarea tot mai largă a electricității în transporturi, comunicații, agricultură și în consumul casnic. Numai televizoarele ce vor funcționa la noi în țară în 1970 vor necesita o putere ce depășește un sfert din capacitatea tuturor centralelor electrice din România anulului 1938...

#### ÎN ULTIMELE TREI DECENII S-A EXTRAS MAI MULT CĂRBUNE ȘI ȚITEI DECÎT DE-A LUNGUL ÎNTREGII ISTORII A OMENIRII

Formele de energie utilizate în epoca modernă (mai întîi forța aburului, apoi electricitatea) au adus pe prim plan

Tendința de a instala grupuri electrogene de mare putere este astăzi tot mai evidentă pe plan mondial.

problema combustibililor «clasici». Și astăzi încă producerea energiei este tributară cărbunilor, petrolului, gazelor naturale etc., 90 la sută din energia folosită în prezent pe pămînt provenind din arderea lor. În ultimii 30 de ani s-a extras mai mult cărbune decît de-a lungul întregii istorii a omenirii, situația fiind aceeași și în ceea ce privește țițeiul adus la suprafață în ultimii 15 ani.

Cam același lucru se întîmplă și cu gazele naturale. Specialistul vest-german Hans Frewer afirmă — pe baza unor ample cercetări — că producția de energie electrică în termocentralele pe bază de cărbune a atins valoarea maximă în 1950-1960, după care urmează o scădere lentă, sarcinile creșterii producției de energie electrică revenind centralelor care utilizează păcură, gaze naturale, precum și hidrocentralelor și centralelor electrice nucleare. La rîndul ei producția de energie electrică pe bază de păcură și gaze naturale va atinge valoarea maximă în jurul anului 1980, după care va scădea, mai întîi lent, apoi tot mai repede, datorită micșorării rezervelor de combustibili lichizi și gazoși.

#### SE EPUIZEAZĂ «MAGAZIILE» SUBTERANE ALE PĂMÎNTULUI?

În aceste condiții — susțin în unanimitate energeticienii — pămîntul mai dispune în «magaziile» sale subterane de rezerve de combustibili așa-zisi clasici doar pentru încă 150-200 de ani.

Oamenii însă au la dispoziție și aurul alb — energia căderilor de apă. În bilanțul energetic mondial, locul ocupat de energia electrică obținută în hidrocentrale e destul de important: circa 10 la sută.

— Ca resurse — ne spune prof. N. Dănilă — cantitatea de kilowați/ore pe care o produc anual rîurile din întreaga lume se exprimă prin cifra 18 urmată de 12 zerouri. Dar și aceste rezerve sînt relativ limitate sau nu totdeauna rentabile. În Elveția și Franța, de pildă, ele au și fost utilizate aproape total, iar în următoarele două-trei decenii vor fi «puse la treabă» toate căderile de apă eficiente din punct de vedere economic. De aceea, pe viitor, producția de energie electrică furnizată de hidrocentrale va cunoaște o creștere mai lentă ca pînă acum.

Perspectiva epuizării rezervelor mondiale de combustibili clasici pune, așadar, problema căutării de noi resurse (de petrol de pildă), a folosirii tot mai raționale a depozitelor existente, dar și a găsirii de noi mijloace de producere a energiei.

#### PESTE ZECE ANI, JUMĂTATE (ÎN ȚARA NOASTRĂ 60—70 LA SUTĂ) DIN CENTRALELE ELECTRICE DE PE GLOB VOR FI «NOI»

În întreaga lume se investesc sume uriașe pentru prospecțiunile geologice. Important însă — spun specialiștii — este de a spori totodată și randamentul centralelor electrice. O centrală termoelectrică transformă în electricitate doar pînă la 35-40 la sută din căldura care se obține din arderea combustibililor (randamentul teoretic maxim nu depășește 42 la sută). Este de la sine înțeles că ridicarea randamentului la 60-80 la sută, de pildă, ar însemna dublarea virtuală a surselor de energie. Condițiile tehnice actuale însă nu permit atingerea unor asemenea indici.

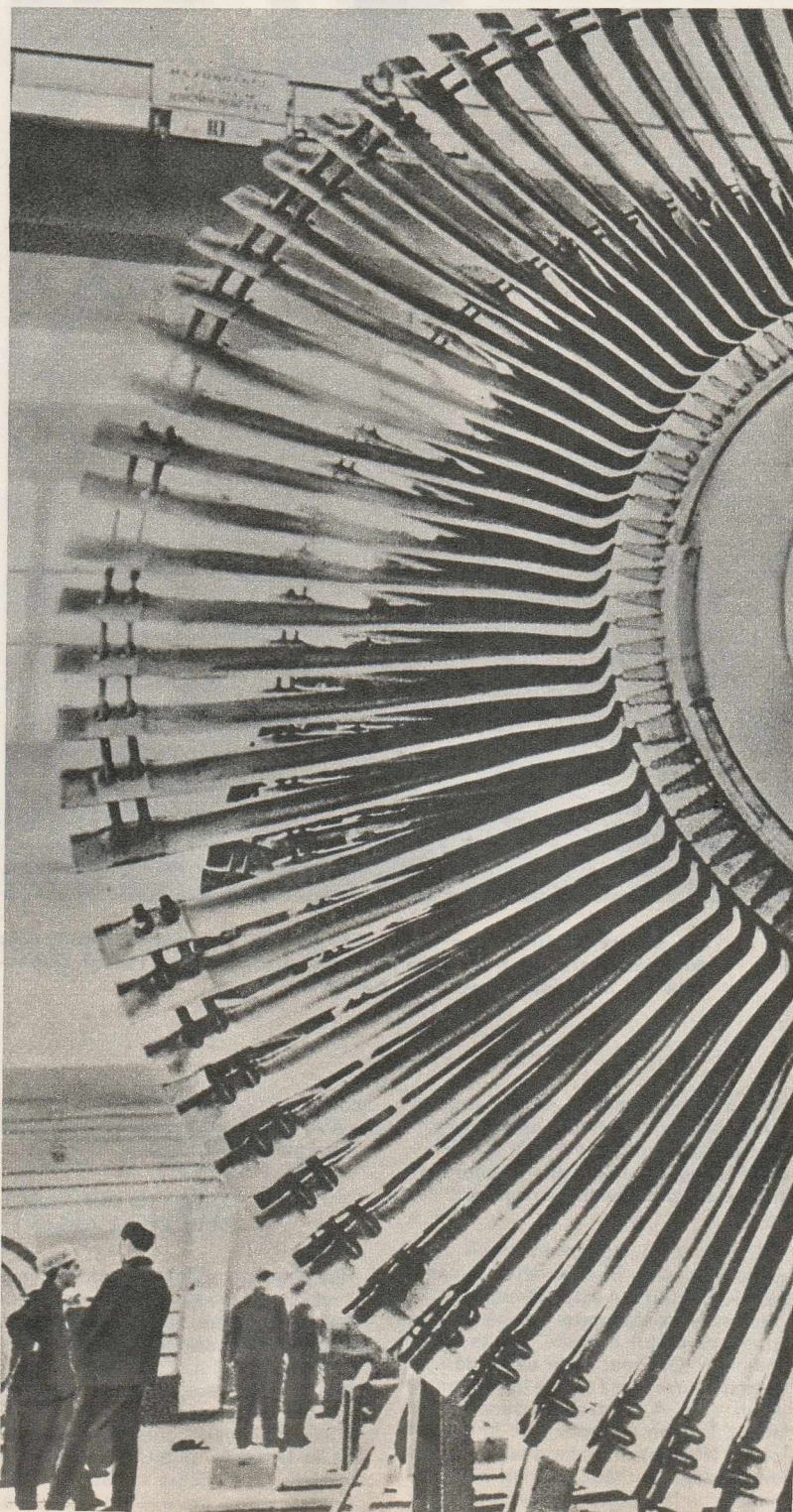
În schimb — după cum ne arată directorul Institutului de studii și cercetări energetice, conf. univ. dr. ing. VASILE NITU — se pot obține importante economii de combustibili prin construirea de termocentrale dotate cu grupuri electrogene de puteri și parametri ridicați. Tendința de a instala asemenea grupuri este astăzi tot mai evidentă pe plan mondial. Aceasta, deoarece ele conduc la reducerea consumului de combustibil și la micșorarea volumului construit. De pildă, consumul specific de combustibil scade cu 25 la sută la un grup de 300 MW față de unul de 50 MW, iar cheltuielile specifice se reduc în proporție de 20 la sută. Condițiile de dezvoltare a sistemului nostru energetic au permis trecerea la montarea unor grupuri cu puteri unitare din ce în ce mai mari. Pe vremea cînd s-a construit termocentrala de la Doicești se instalau grupuri de puteri unitare de 20-25 MW, dar în prezent situația este cu totul alta: C.T.E.-Luduș posedă trei grupuri a 100 MW (aburul fiind de 570°C) și alte două a câte 200 MW fiecare, C.T.E.-Craiova este dotată cu două grupuri a câte 300 MW. Așadar, din acest punct de vedere, țara noastră se situează la nivelul celor mai bune realizări pe plan mondial.

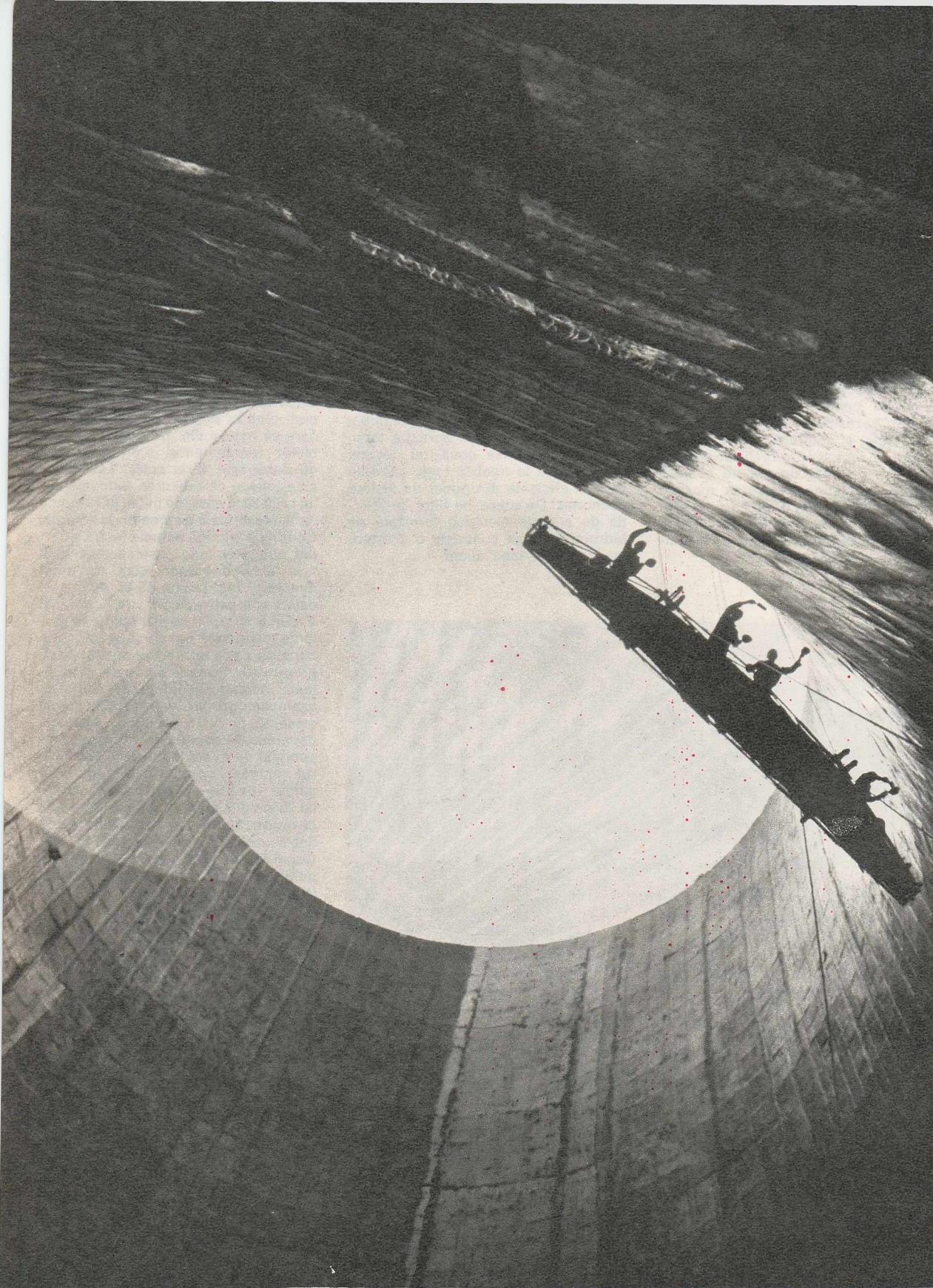
Indiferent însă de aceste raționalizări, problema combustibililor rămîne deschisă, căci ritmul construcțiilor de centrale electrice — în care ponderea principală revine celor termice — este tot mai mare. Peste zece ani, jumătate din centralele existente în lume vor fi noi (mai tinere de un deceniu), iar peste 20 de ani în acest stadiu vor fi trei sferturi din aceste instalații. În țara noastră ritmul este mai rapid: peste un deceniu, 60 sau 70 la sută din centralele românești nu vor fi împlinit încă zece ani!

În asemenea condiții, o problemă cheie o constituie utilizarea rațională a resurselor naturale. Peste tot în lume se întreprind cercetări intense în vederea optimizării bilanțului general de energie. În țara noastră, astfel de studii stau în atenția Institutului de energetică al Academiei, care apelează la cele mai noi metode ale matematicii și ciberneticii.

#### ENERGIE PENTRU UN MILIARD DE ANI

Paralel cu cercetările în vederea utilizării raționale a combustibililor, oamenii de știință se preocupă intens de înlocuirea parțială sau chiar totală a surselor clasice de producere a energiei. Nu vom insista aci asupra energiei nucleare, ale cărei aplicații actuale și perspective apropiate și îndepărtate sînt binecunoscute. Vom





**Un aspect neobișnuit al unuia din giganții energiei românești: termocentrala electrică Luduș-Iernut, care a început recent să producă cu întreaga capacitate: 800 MW.**

aminti doar că în 1980 puterea centralelor care utilizează energia nucleară pentru a produce aburul necesar turbinelor urmează să atingă 250 000 MW, iar în anul 2 000, jumătate din producția mondială de electricitate va cădea în sarcina acestor centrale.

Firește, rezervele mondiale de uraniu natural sînt și ele limitate, dar ajung totuși pentru... mai multe mii de ani. Cu mult înaintea de a atinge această limită omenirea va dispune de cantități însemnate de combustibil nuclear (plutoniu și uraniu 233) produse în reactoarele nucleare, precum și de energia termoneucleară dirijată. Materia primă pentru această formă de energie — hidrogenul — se găsește în cantități enorme în apa mărilor și a oceanelor.

Or, un singur gram de hidrogen greu poate produce cam tot atîta energie cît se obține prin arderea a opt tone de cărbune! Energia astfel obținută ar ajunge omenirii pentru un miliard de ani....

Deocamdată însă producerea apei grele (necesare în energetica nucleară) și a deuteriului este extrem de anevoioasă și costisitoare: o tonă de apă grea are prețul a peste trei tone de aluminiu. Cea mai mare uzină de apă grea din lume, care se află la Savannah River (S.U.A.), abia produce 500 t anual, în timp ce fabrica de la Mazingorbe (Franța) produce doar jumătate din această cantitate. Cu toate acestea, nimeni nu mai pune sub semnul întrebării enormele perspective ale acestor

«combustibili ai viitorului», o dată ce omul va stăpîni și va dirija enorma forță a energiei termoneucleare.

#### LUNA — O CENTRALĂ ELECTRICĂ GIGANT?

Oamenii de știință consideră însă că mai există și alte resurse energetice previzibile pentru viitor, desigur cu o pondere inferioară celor nucleare. De pildă, forța vîntului, care și în prezent pune în mișcare agregatele unor centrale electrice.

Cele mai mari centrale eoliene se află în U.R.S.S. și S.U.A. Asemenea instalații însă — care nu au, desigur, o putere prea mare — sînt convenabile pentru așezările aflate la mari

distanțe de rețeaua electrică (ferme izolate, expediții geologice etc.).

Și mările pot constitui o sursă de energie. Se știe că în Franța această energie a și început să fie folosită în acest scop în centrala de la Rance. Este o construcție foarte interesantă, dar extrem de costisitoare. Din păcate, țara noastră n-ar putea beneficia de o asemenea energie, deoarece, după cum prea bine se știe, Marea Neagră nu cunoaște fenomenul mareelor...

Energia emanată de soare va servi și ea la producerea curentului electric. Pentru aceasta s-ar putea folosi materiale semiconductoare care să transforme energia provenită de la astrul nostru în curent electric. Acoperind cu asemenea materiale pereții și acoperișurile caselor, s-ar asigura electricitatea necesară consumului casnic.

De asemenea, există un proiect temerar — arată prof. N. Dănilă — care prevede «pardosirea» unor întinse suprafețe ale lunii cu materiale semiconductoare și transportarea pe pămînt, cu ajutorul razelor laser, a energiei astfel obținute. Se pare că, în acest fel, luna ne-ar putea furniza o cantitate de energie suficientă pentru a acoperi consumul de electricitate pe întregul glob terestru...

#### O REVOLUȚIE ÎN ENERGETICĂ: EXCLUDEREA «INTERMEDIARILOR»

Indiferent de sursa primară, una dintre cele mai importante probleme ale energeticii este randamentul cu care se obține energia utilă, electrică. Transformarea unei energii (căldura, căderea apei etc.) în electricitate se realizează prin intermediul energiei mecanice, adică al unor agregate. Acestea nu numai că sînt ele însele foarte costisitoare, dar irosească cantități enorme de energie, care se pierd în mediul ambiant. Cel puțin deocamdată, nici centralele electronucleare nu au un randament prea ridicat:

Iată de ce specialiștii au ajuns la concluzia că soluția cea mai eficientă poate fi doar transformarea directă a diferitelor forme de energie — termică, nucleară sau chimică — în energie electrică, cu randamente mai mari. S-au și construit diferite dispozitive experimentale, așa-numiții generatori magnetohidrodinamici, convertizori termoionici și termoelectrice etc. Există încă multe dificultăți de înlăturat pînă ce aceștia vor deveni apti să furnizeze curent electric în cantități industriale. Ei însă au un viitor promițător; încă de pe acum se prevăd randamente de transformare a energiei de ordinul a 60-70 la sută!

#### ÎN LOC DE UN AGREGAT — O SIMPLĂ OGLINDĂ

În ceea ce privește sursele de căldură necesară convertizorilor mai susmenționați, cele mai bune perspective le au cele provenite din reacțiile chimice (flacăra), din energia solară și nucleară. Radiațiile solare, de pildă, ar putea fi concentrate în focarul unei oglinzi parabolice, dotate cu o rețea de convertizori termoionici. Primele încercări făcute în această direcție au dus la încălziri pînă la 1 700°C și la puteri de 150 wați. În vederea utilizării energiei nucleare se proiectează încorporarea a însuși generatorului termoionic în reactor, ceea ce ar permite «extragerea» directă — din reactor — a energiei electrice.

Setea de energie este, așadar, rezolvabilă. Geniul uman găsește noi căi, dintre care practica va alege în viitor pe cele mai bune. Iar dacă va fi necesar, *homo sapiens* va ști să descopere noi și noi modalități de producere a energiei pe care o reclamă dezvoltarea și înflorirea civilizației.

Dan LĂZĂRESCU



Tip C

**PRACTICE - SOLIDE**



Tip D

# SCAUNE LIITORAL PLIANTE

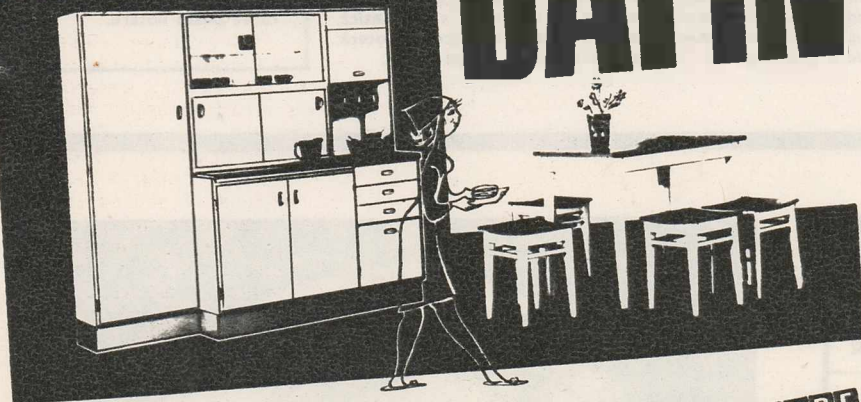
Pentru grădini, terase, balcoane, la munte sau la mare, folosiți scaunele pliante LIITORAL, care se livrează în două variante: tip C (natur, lei 90; băițuit, lei 93); tip D (natur, lei 95; băițuit, lei 97).

Cîteva din produsele de calitate realizate de întreprinderile Ministerului Economiei Forestiere...

...pe care le găsiți de vânzare la magazinele de specialitate

*Bucătăria*

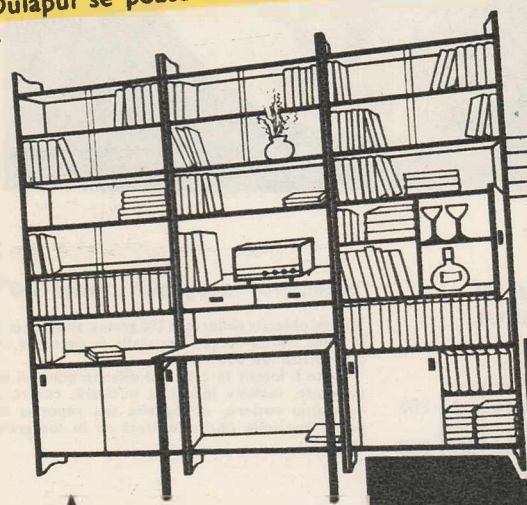
# DAFIN



**UTILA MODERNA CULORI ATRAGĂTOARE**

Modernă, funcțională, estetică. Cerută de toate gospodinele. Prețuri de vânzare: dulap din P.F.L. melaminat, lei 2 000; masă, lei 185; taburet, lei 55.

Dulapul se poate vinde și în versiunea P.F.L. emailat, cu prețul de lei 1 755.



SPATIOASA

ELEGANTA

MODERNA

**biblioteca**

# Milcov

Prin suprapunere sau alăturare cele cinci corpuri componente ale bibliotecii se pot asambla ușor în multiple și estetice combinații, după dorință. Preț de vânzare: corp A, lei 422; corp B, lei 466; corp C, lei 527; corp D, lei 447.

# FOTOLIUL

**CONFORTABIL  
REZISTENT  
IEFTIN**

# ELEONORA



Comoditatea și rezistența sînt atributele acestui fotoliu. Preț de vânzare, lei 700.



## ce este toxicomania?

«Aș dori să aflu amănunte despre stupefianțe».

Aurel CRAP, Iași

Răspunde dr. EM. MANOLESCU de la catedra de Farmacodinamie din Institutul de medicină și farmacie, București.

În grupul de medicamente «stupefianțe», termen învechit și impropriu, erau înglobate substanțele folosite în terapie pentru

a scădea percepția durerii (analgezice), unele anestezice locale și chiar unele tranchilizante și hipnotice.

Deși unele foarte utile în terapie, aceste medicamente sînt și foarte primejdioase, putînd crea fenomenul secundar, foarte grav, de toxicomanie.

Toxicomania sau eufomania este o stare particulară a organismului omenesc, avînd drept caracteristică principală dependența psihică a individului față de o anumită sub-

stanță, de obicei un medicament. În astfel de situații individul prezintă necesitatea imperioasă de a-și administra substanța respectivă. Paralel cu această dependență psihică se observă și o dependență fizică, constînd din tulburări, uneori foarte grave, care apar o dată cu întreruperea administrării substanței (sindrom de abstenență). Toxicomania apare după administrări repetate zilnice, într-un timp care variază, în funcție de substanță și individ, de la câteva zile la câteva săptămîni. Cu timpul se observă că pentru a obține efectul scontat este necesară creșterea treptată a dozei, fenomen numit obișnuință.

Toxicomania este extrem de periculoasă atît pentru societate cît și pentru individ, acesta devenind un inapt, cu deficiențe în sănătate, alterarea psihicului, comportamentului, în unele cazuri îmbrăcînd forme agresive (crime, furturi etc.). Prin tendința pe care o au de a atrage și pe alții «în cercul lor», toxicomanii sînt un adevărat pericol social. O dată instalată, toxicomania poate fi înlăturată numai cu mari eforturi.

Fără a îmbrăca aceeași gravitate, se mai pot observa la unele persoane manifestări de dependență și față de alte medicamente (hipnotice, tranchilizante: luminal, ciclobarbital, cloralhidrat, meprobamat etc.), în sensul că nu mai pot dormi decît dacă li se administrează una dintre aceste substanțe.

Pentru a se evita aceste primejdii trebuie ca întotdeauna să se ceară părerea medicului în privința oportunității și a modului în care se utilizează medicamentele, utilizarea nerățională și abuzul putînd provoca efecte secundare foarte grave.

## poșta redacției

Pentru aprecierile privitoare la conținutul revistei noastre și pentru sugestiile făcute mulțumim cititorilor: Irma Băndi — Mediaș, Eugenia Sabău — Timișoara-Plopi, Adriana Murărescu — Buhuși, Teodor Petruș — Timișoara, Marian Nicolae — Constanța, Vasile Caloianu — Mangalia, Ionel Nicolae — Sibiu, Doina Albu — Galați, Dumitru Tironeac — Tg. Jiu, Ecaterina Constantin — Constanța, Weber Laura — București, Călin Duțeanu — Măcin, Victor Săndulescu — com. Bălătești, Doina Golgogan — București, Livia Cristea — Criș.

Augustin Rațiu — Turda. Vestitul căpitan Gheorghe Raț a fost în serviciul lui Mihai Viteazul și al domnitorului Țării Românești Radu Șerban, remarcîndu-se în campaniile din Transilvania. Totodată căpitanul Raț a deținut dregătoriile de mare comis și mare ban. A murit în anul 1611.

Valeria Mihăilă — com. Frățești, rn. Giurgiu. Monumentul eroilor luptei pentru libertatea poporului și a patriei, pentru socialism, din Parcul Libertății din București, a fost proiectat și construit între anii 1959 și 1962.

Vasile Niculescu — Rădăuți. Potrivit legendei, Roma a fost întemeiată de către Romulus și Remus în anul 753 î.e.n. Descoperirile arheologice au scos însă la iveală o așezare mult mai veche, datînd de prin secolul al X-lea î.e.n. Consultînd un manual de istorie antică, pe care-l găsiți la orice bibliotecă, veți afla date mult mai ample.

Rodica Dragomir — Cîmpina. Prozatorul francez Guy de Maupassant s-a născut în anul 1850. Debutul și l-a făcut cu poezii erotice în anul 1880, remarcîndu-se ca prozator cu nuvelele «Bulgăre de se» și «Domnișoara Fifi». Maupassant a scris aproximativ 250 de nuvele. Printre romanele sale cele mai cunoscute amintim: «Bel-Ami», «O viață», «Tare ca moartea», «Inima noastră», «Pierre și Jean».

Ionel Nicolae — Sibiu. Mănăstirea Cozia, unul dintre cele mai vechi monumente din Țara Românească, ctitoria lui Radu Basarab și Mircea cel Bătrîn, se află pe malul drept al Oltului, în apropierea stațiunii Călimănești. Numele de Cozia se pare a fi de origine turcă, venind de la cuvîntul koz, care înseamnă nucleu. Mănăstirea Cozia este unul dintre cele mai reprezentative monumente de arhitectură medievală din țara noastră, impresionînd, mai ales, prin perfecțiunea realizării ei artistice. În Editura «Meridian» a apărut, în 1966, un documentar despre Mănăstirea Cozia pe care vi-l recomandăm.

În atenția cititorilor. Datorită spațiului restrîns de care dispunem, facem cunoscut că, deocamdată, încetăm publicarea rubricii «Cititorii către cititorii». Totodată menționăm că redacția noastră nu deține adrese ale actorilor și interpretelor de muzică ușoară de peste hotare.

## flacăra varietăți

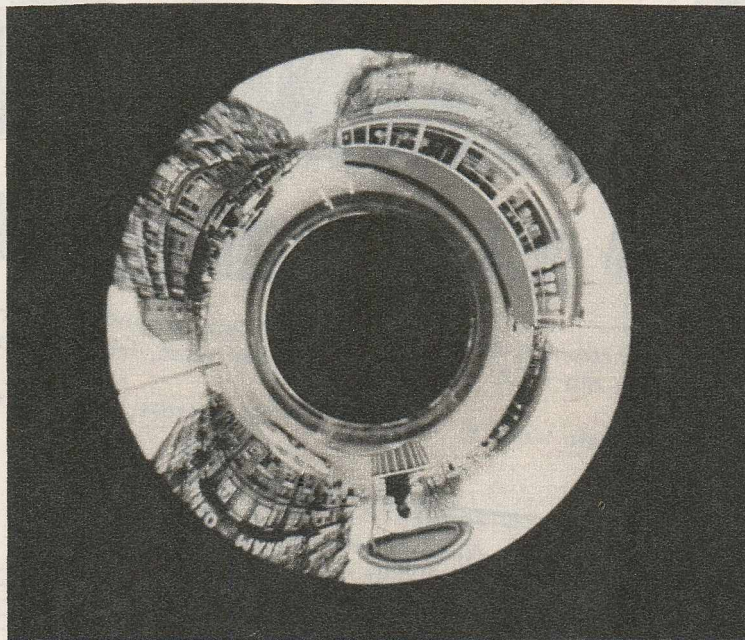
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											
12											

### NUANȚE

ORIZONTAL: 1) Autorul scrierilor în proză «Creanga de aur», «Neagra Șarului», «Cocostîrcul albastru» ș.a. — Își arunca luminile peste piramide. 2) A scris versurile «Lacul codrilor albastru/ Nuferi galbeni îl încarcă;/ Tresărînd în cercuri albe/ El cutremură o barcă» (Lacul) — Nuanță de violet. 3) Înnegriri a părului — Înroșesc hîrtia de turnesol. 4) Predă ștafeta într-o noapte feerică — «...în verde», tablou de Tonitza — Din penel! 5) Maestru al culorilor. 6) Piatră prețioasă de culoare roșie — «Căciulița...», poezie de Nina Cassian din volumul «Curcubeu». 7) Între galben și albastru... — Cal dobrogean (pl.) — Sunet nesfîrșit! 8) Refren în cîntece populare — Nici alb, nici negru — Dă o lumină asemănătoare celei solare. 9) Negre pe cîmp alb — Mînuit cu pricepere de pictori — Cenușiu. 10) A stabili relații de prietenie (fig.) — Incomparabil! 11) Legat de o cauză — Cai cu bransament. 12) Substanță gălbuie sau negricioasă depusă uneori pe coroana dinților — Verb cu expunere.

VERTICAL: 1) Unul dintre sistemele de televiziune în culori, experimentate în Europa — Ultima din spectrul solar. 2) Întemeietorul învățămîntului superior al artelor plastice românești — A pune în lumină. 3) Prepoziție — Un fruct negru și lucios — Înroșește nasul... 4) Varietate de agat, cu straturi de diferite culori — Blond, pe margini! — Înțelegere. 5) Riu în Anglia — «Valea Albă» de Eusebiu Camilar, «Ochiul albastru» de Paul Everac, «Patima roșie» de M. Sorbul ș.a. — Perete! 6) Autorul poeziilor «Seri, ah seri albastre», «Omul negru» ș.a. — Numeral. 7) În centrul rozei vînturilor — Pană — Sub cupola cercului. 8) Cu varietăți de tonuri — Conducător electric. 9) Mineral argilos, alb, întrebunțat la fabricarea porțelanului — Albastru... infinit. 10) Notă — În cărbune! — A uniformiza. 11) Trandafiri cu flori albe, galbene etc. — Potrivit la culoare. 12) Însuflețire — O singură culoare — Jună!

Ion PASCAL



## DEZLEGAREA JOCULUI APĂRUT ÎN NUMĂRUL TRECUT

1	8	58	63	25	32	34	39	260
5	62	4	59	29	38	28	35	260
64	3	61	2	40	27	37	26	260
60	57	7	6	36	33	31	30	260
17	24	42	47	9	16	50	55	260
21	46	20	43	13	54	12	51	260
48	19	45	18	56	11	53	10	260
44	41	23	22	52	49	15	14	260
260	260	260	260	260	260	260	260	260

## obiectivul fotografic „volpi 360°”

Noul obiectiv cîntărește 750 grame, se adaptează la orice tip de aparat fotografic și cuprinde un cîmp vizual de 360°.

Poate fi folosit în cele mai diferite domenii de activitate, inclusiv industria nucleară, controlul circulației rutiere, cartografie sau reportaj de presă. Imaginile obținute arată ca în fotografia noastră.

## mini-bicicleta

După mini-automobil a apărut și mini-bicicleta. Cunoscutul actor britanic Peter Sellers și soția lui, actrița Britt Ekland, se numără și ei printre adepții celei mai recente variante a vehiculului pe două roți.



La ELECTROFAR, întreprinderea bucureșteană care produce firmele luminoase ale orașului, se experimentează noi culori, noi nuanțe ale acestora.

Fotografie de S. STEINER

## DE-ALE MODEI

Nu numai aspectul ci și destinația acestei toalete confecționate din pene de struț este curioasă. Este vorba, de fapt, — nu vă mirați! — de un ansamblu de seară prezentat în cadrul colecției de toamnă a unei case de mode londoneze. Denumirea modelului — «costum de pisică».



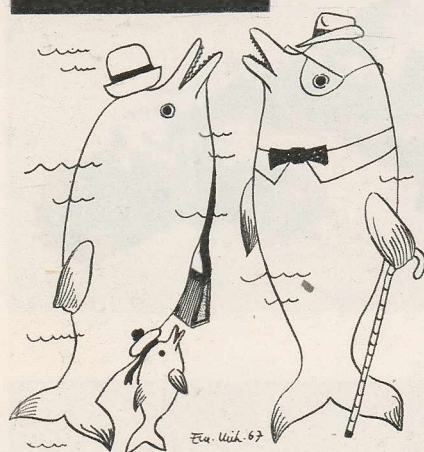
Una dintre cele mai recente idei ale creatorilor de modă: folosirea luminii electrice. Iată și o mostră: o tunică cu pantalon, garnisită cu douăsprezece becuțe care, alimentate de o baterie fixată lângă git, pot arde circa 50 de ore. Iar când purtătoarea acestui gen de îmbrăcăminte luminescentă vrea să obțină efecte și mai spectaculoase, becuțele se pot aprinde și stinge, ca o reclamă cu neon, la orice mișcare a gîtului.



Dacă pînă acum erai cumva neliniștit în privința modei feminine și masculine care va fi adoptată în anul... 2000, puteți respira în voie: problema s-a rezolvat!

Iată soluțiile și propunerile pe care le avansează casa de mode pariziană Jacques Estérel! Pline de gust și inspirație poetică, nu? Cit despre aspectul practic. ce să mai vorbim!

## UMOR



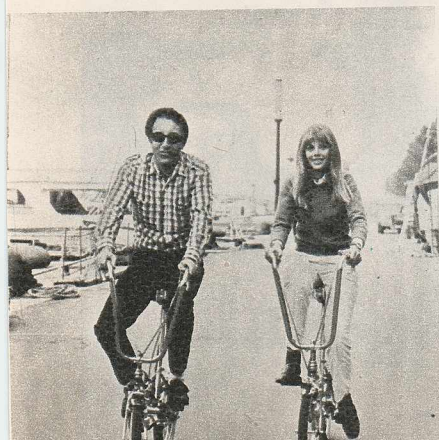
— Țsta micu are un program școlar prea încărcat... Am să-l retrag de la lecțiile de inot.

de Emanoil MIHĂILESCU



— Pofțiți, tovarășe director! Din partea serviciului financiar. E cîrligul care vi s-a încurcat în nămol duminica trecută!!!

de Adrian ANDRONIC





## «inima noastră»

corespondență din r.d. vietnam

«Prietenii mei sînt morți», repetă mereu cu voce tremurătoare Tram Van Chien, un copil de 10 ani, pe care rănile grave îl țintuiesc încă pe patul de spital. «Ne jucăm împreună pe malul lacului din apropierea caselor noastre, cînd ne-am trezit cu avioanele deasupra noastră. Pe mal nu erau adăposturi, așa că ne-am strîns de teamă unul lîngă altul. Dintre toți, numai eu am scăpat». Sîntem în fața unei mărturii zguduitoare. Un grup de copii din Haifong au reprezentat pentru aviatorii americani o țintă vie asupra căreia s-au lansat în picaj de două ori, aruncînd bombe cu bile. «A fost un bombardament precis, ca o operație chirurgicală» — sublinia cu satisfacție plină de cinism Roy Johnson, comandantul escadre americane care a executat atacul împotriva Haifongului.

...Grădini înflorite arate parcă de bombe, ruine fumegînde, imense cratere ce au schimbat înfățișarea locurilor — iată ce a mai rămas din acea parte a orașului ce-și răsfirea căsuțele cu acoperișuri roșii de-a lungul micului lac. Imagini asemănătoare întîlnești de asemeni la Hanoi, tot mai des atacat în ultimul timp. Gia Lam-ul a fost din nou bombardat — menționa un comunicat american, încercînd să evite sub această formulare recunoașterea faptului că un cartier al capitalei, unul dintre cele mai populate, a fost atacat cu o forță de foc neobișnuită. Aceeași fărâdelege a fost comisă împotriva populației suburbiei Co Loa. Harele atelierelor, autobuzele surprinse pe șosea, spitalele, școlile, adăposturile — toate au constituit ținte pentru pirații aerului. Ce reprezentau aceste ținte? Un învățător, Nguyen Ngoc, cu elevii săi, o educatoare, Tinh, ce se ocupa de copiii aflați la creșă, cei 54 de pacienți ai spitalului, medicii și infirmierii care tocmai dădeau îngrijiri medicale. Arătîndu-ne distrugerile, Nguyen Van Trung, președintele comitetului administrativ al cartierului, ne spune că S.U.A. speră să intimideze populația prin astfel de bombardamente sălbatiche. «Ele nu ne înspăimîntă însă, ci a-prind în inimile noastre voința de fier de a ne apăra patria», spune el. La puține zile, uneori la cîteva ore după bombardamente, totul reintră în normal. Un exemplu ce stîrnește admirație îl oferă însăși suburbia Co Loa. Doctorița La Chau, deși rănită, se consacră zi și noapte reorganizării spitalului, creșea s-a mutat într-un nou local, copiii răniți fiind pe cale de vindecare. Institu-torul Ngoc, internat la spital, se interesează în fiecare zi cum merge învățătura elevilor săi cu noul profesor, dacă a fost bine reparată școala. Sînt aspecte emoționante, grăitoare, pentru hotărîrea întregului popor de a nu precupeți nici un sacrificiu în lupta sa dreaptă. Apărat de o perdea tot mai deasă de foc, Hanoiul — «inima noastră», cum îl numesc cu dragoste vietnamezii — a devenit un simbol al muncii și luptei poporului, al hotărîrii sale ferme de a obține victoria.

Adrian IONESCU

## statistici...

Există două curbe ascendente pe care le înregistrează statistica americană în legătură cu războiul din Vietnam. Una dintre ele înscrie creșterea numărului militarilor americani morți la mii de kilometri de patria lor, undeva în Vietnam. Chiar săptămîna trecută bilanțul pierderilor americane în Vietnam a fost cel mai sumbru de la începutul războiului: peste 2.000 de



Hung Yen. Urme proaspete ale raidurilor agresorilor și, alături, ziduri de cărămidă ce se înalță din nou către cer.

morți în numai 7 zile. În Oklahoma și Texas, la New York și Chicago poștaşul aduce mereu mai multe anunțuri mortuare, trimise din depărtatul Vietnam. Și cel mai mare număr de victime îl dau tinerii în vîrstă de 20 de ani, după cum confirmă tragic o statistică a Pentagonului.

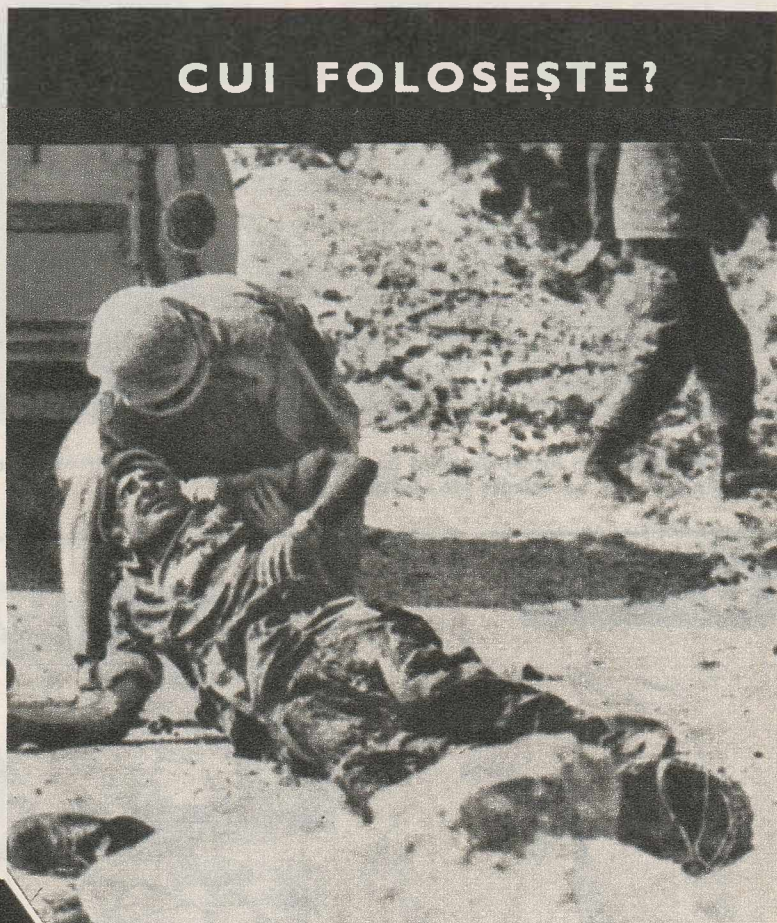
Dar există și o altă curbă înscrisă pe graficele statistice, cea a creșterii profiturilor marilor corporații americane care produc material de război. Un exemplu: o societate de produse chimice a realizat 50 la sută beneficii furnizînd aviației militare americane un carburant special — arată chiar un raport al controlului financiar al armatei, înaintat Congresului. Avioanele au zburat aruncînd încărcătura lor care a adus moartea, și în acest timp corporația «Olin Mathieson Chemical» își dubla veniturile. Și acesta nu este un caz singular. «Journal of Commerce» scria de curînd: «În ultimă instanță războiul procură stimulente numeroase economiei, creînd o nouă cerere de mijloace de transport, de avioane militare, de vapoare și de mari stocuri de rezerve în antrepozitele militare din Vietnam și din Statele Unite». În cifre, aceasta înseamnă 70 de miliarde de dolari pe an — respectiv suma alocată de Statele Unite pentru înarmare (aproximativ 10 la sută din venitul național brut). Cifre, profituri, bilanțuri care înseamnă alte avioane, alte bombe, alte gloanțe destinate unui război de agresiune. Și, totodată, alte pierderi de vieți omenești americane.

S. BRAND

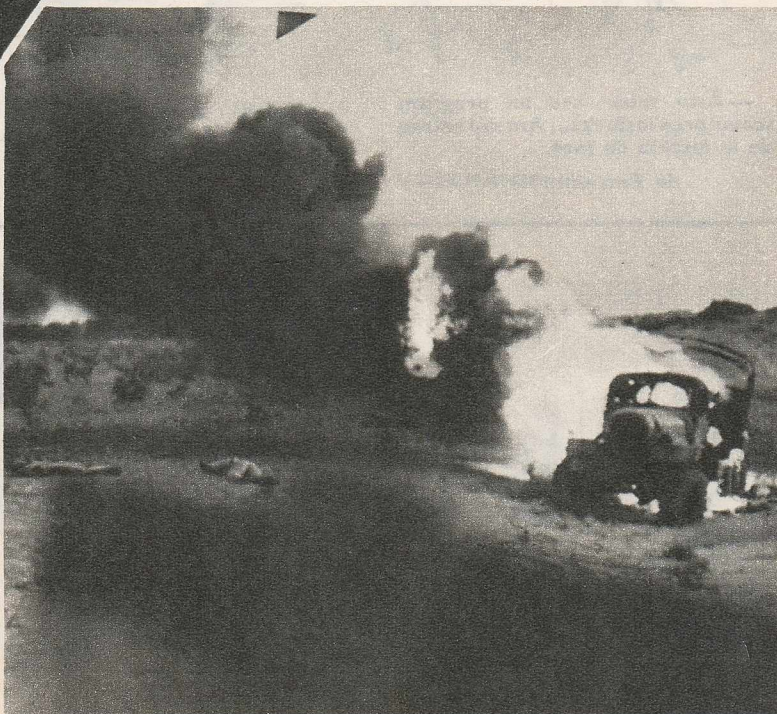
Recentele evenimente din Orientul Apropiat care au culminat cu declanșarea ostilităților militare dintre țările arabe și Izrael s-au soldat cu un bilanț tragic: morți și răniți, oameni rămași fără adăpost, bunuri materiale distruse, monumente ale unor culturi milenare — ruinate. Cel mai elementar bun-simț obligă la recunoașterea faptului că războiul nu poate constitui un mijloc de rezolvare a problemelor litigioase dintre state. Așa cum s-a văzut, luptele armate din Orientul Apropiat au dăunat profund popoarelor din această parte a lumii și au primejduit interesele păcii mondiale; ele nu au putut sluji decît imperialismului internațional în frunte cu cel american, în arsenalul cărora învrăjbirea, asmutirea unor popoare împotriva altora, constituie arma de predilecție pentru menținerea dominației mondiale.

Profund îngrijorat de evoluția evenimentelor, poporul nostru își exprimă speranța că se va face totul pentru rezolvarea problemelor litigioase dintre țările arabe și Izrael pe calea înțelegerii între părți, a încheierii unor acorduri care să țină seama de drepturile legitime ale popoarelor interesate.

În fotografiile noastre — imagini din zilele ostilităților armate din Orientul Apropiat.



## CUI FOLOSEȘTE?



## o nouă rundă

Henry Ford în persoană i-a așteptat pe linia de sosire pe învingătorii circuitului automobilistic de 24 de ore de la Le Mans, felicitându-i călduros. Deplasarea peste Ocean a «regelui automobilelor» din Detroit nu a fost o simplă călătorie de agrement. Pe pista de la Le Mans s-a desfășurat o nouă rundă a meciului Ford-Ferrari, cursele de automobile constituind un excelent mijloc de reclamă. A învins categoric trustul american prin piloții Dan Gurney și Anthony Foyt, care au parcurs în 24 de ore 5 232,900 kilometri, cu o medie orară de 217,038 kilometri, obținând astfel un nou record al cursei (vechiul record, stabilit anul trecut tot la volanul unui Ford, 4 843 kilometri în 24 ore). O altă echipă care a pilotat tot un Ford a stabilit și recordul unui tur de pistă cu 238,14 kilometri. Deci, victorie totală a marelui trust de peste Ocean, care și-a învins categoric adversarul, mica întreprindere italiană Ferrari. Este al doilea an consecutiv când bolizii construiți peste Ocean își impun supremația. Dar meciul a fost disputat cu încredințare. După desfășurarea a peste jumătate din orele de concurs, nimeni nu putea să spună în mod cert cine va ieși învingător. Până la urmă, cuplul Scarfiotti (Italia)-Parkes (Anglia), conducând un Ferrari, a trebuit să se mulțumească cu un onorabil loc secund depășind totuși două mașini Ford clasate pe locurile III și IV.

Desigur, cei peste 400 de mii de spectatori care au înfruntat ploaia și vremea rece timp de 24 de ore au asistat la una dintre cele mai disputate ediții ale cursei de la Le Mans, dar care, dincolo de performanța sportivă a unor valoroși piloți, înseamnă încă un moment în apriga dispută de pe piața mondială a automobilelor.

Andrei MINCU

## lipsă de optimism

Din nou steaguri negre în bazinul Ruhrului. 35 000 de demonstrați au ieșit deunăzi pe străzile din Oberhausen — în frunte cu primarul acestui oraș de 250 000 locuitori — pentru a-și exprima protestul împotriva hotărârii de a se închide mina «Concordia» — fapt care amenință soarta a 4 000 familii de mineri. Cei care au manifestat la Oberhausen — scria ziarul «Die Welt» — «sint oameni care nu știu cum vor potoli foamea familiilor lor și cum vor achita chiria dacă, la 31 martie 1968, se vor închide porțile minei». Iată de ce pe pancartele purtate de demonstrați erau scrise aceste lozinci: «Concordia nu trebuie să moară», «Vrem locuri de muncă» (fotografia din dreapta).

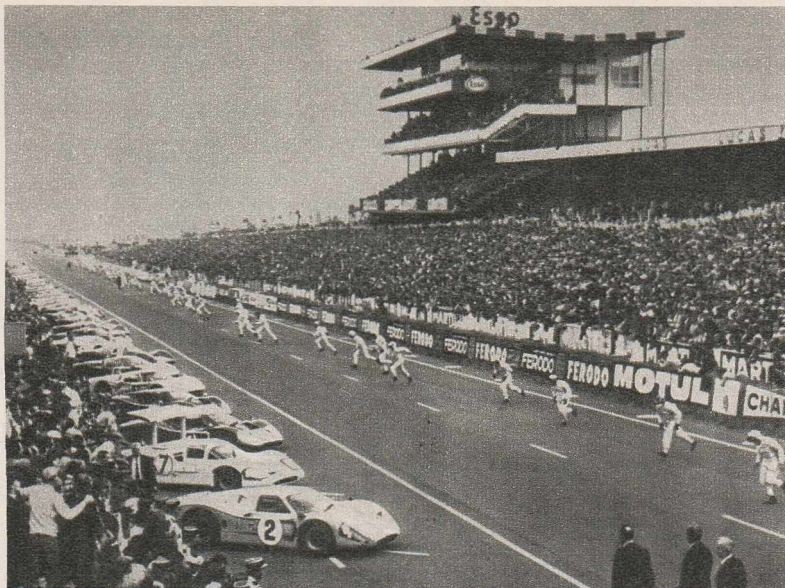
Recent anunțata hotărâre de a se închide mina «Concordia» este o nouă manifestare a crizei care s-a abătut asupra industriei carbonifere a R.F.G. Potrivit datelor publicate de curind de săptămânalul vest-german «Der Spiegel», în ultimii zece ani din 173 de mine în funcțiune au fost închise 84, iar numărul minerilor a fost de asemeni redus la jumătate: față de 551 250 mineri în 1957, în aprilie 1967 numărul acestora era de numai 276 700.

Închiderea minelor a determinat o continuă scădere a producției carbonifere; numai în primele patru luni ale acestui an s-a extras cu 11,8% mai puțin cărbune decât în perioada corespunzătoare a anului trecut. În același timp s-au acumulat uriașe stocuri nevândute.

Aceste fenomene sint atribuite de oficialități procedeele siderurgice moderne, concurenței petrolului ca sursă energetică, ca și a cărbunelui importat din S.U.A. la preț de dumping. Ripostind acestei teze, sindicatele minerilor susțin că o naționalizare a industriei carbonifere ar contribui în bună măsură la o stabilizare a situației. «Recesiunea» în domeniul industriei carbonifere a R.F.G. se înscrie în contextul situației pe acest țărim în întreaga Comunitate europeană a cărbunelui și oțelului. Un raport al Înaltei autorități a C.E.C.O., pregătit în vederea sesiunii din iunie a acestui organism al Pieței comune, arată că în mai puțin de trei ani stocurile de cărbune ale acestor țări s-au triplat atinând 34,9 milioane tone, dintre care 18,2 milioane tone în R.F.G., 12 în Franța și 3,1 în Belgia. Raportul subliniază de asemeni că în aceeași perioadă în țările respective au rămas fără lucru peste 70 000 mineri și că până la începutul iernii viitoare alți 30 000 vor trebui să-și părăsească locurile de muncă.

Nu s-ar putea spune că în rîndul oficialităților C.E.C.O. domnește optimismul...

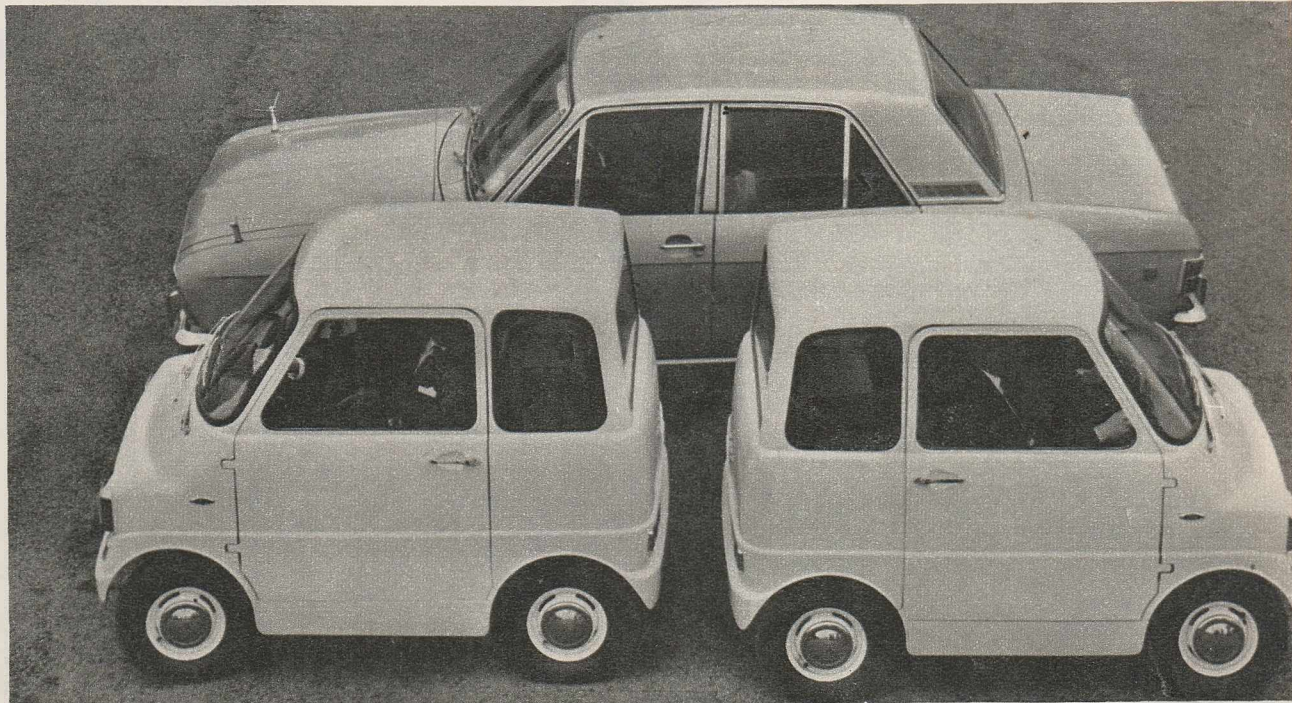
I. CIOARĂ



La startul cursei automobilistice de la Le Mans, devenit tradițional loc de înfruntare a firmelor constructoare de automobile.



«Comuta», prototipul primului automobil electric, a fost conceput și realizat de Centrul britanic de cercetări și construcții de mașini al firmei Ford de la Dunton, Essex (Anglia). Cit este de mare — aceasta reiese cu ușurință din fotografie; el poate transporta totuși doi oameni maturi și doi copii. Deosebit de important este faptul că nu are schimbător de viteză și nici cutie de viteze, oferind astfel o conducere automată. El se poate deplasa cu o viteză de aproximativ 40 km/oră datorită unor baterii convenționale.



FLACĂRA. Redacția: București, Piața Școlii 1, raionul 30 Decembrie. Căsuța poștală 4112, Of. 33. Telefon 17.60.10 — int. 1744. ABONAMENTE la toate oficiile poștale, la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. TARIF DE ABONAMENTE: 3 luni — 26 lei; 6 luni — 52 lei; un an — 104 lei. TIPARUL executat la Combinatul poligrafic «Casa Școlii».

## premiul întâi

O nouă afirmare a artei interpretative românești peste hotare o constituie admirabila performanță obținută de tînăra și talentata soprană Marina Krilovici la recentul Concurs internațional de canto de la Montreal, unde a obținut premiul I.

Studentă în ultimul an la Conservatorul «Ciprian Porumbescu», Marina Krilovici s-a făcut binecunoscută în străinătate, fiind deținătoarea și altor premii de mare prestigiu — la Concursul internațional «Regina Elisabeta a Belgiei» de la Bruxelles și la Concursul internațional de canto de la Hertogenbosch (Olanda).

Ultimul său succes a fost relevat pe larg de ziarele din Canada care au subliniat meritele excepționale ale cîntăreței române, înzestrată cu o voce splendidă.

Imediat după înadoierea în țară, tînăra cîntăreță ne-a vorbit cu multă emoție despre noua sa izbîndă artistică.



— Sint fericită că am reușit să aduc țării mele un premiu atât de important și că pregătirile deosebite pe care le-am făcut în vederea participării la această competiție extrem de grea au fost încununat de succes.

Marina Krilovici ne arată că pentru Concursul internațional de canto de la Montreal a studiat 35 de bucăți. Și cea mai dificilă dintre ele i s-a părut a fi a 36-a, obligatorie pentru toți participanții la faza finală. Este vorba de piesa canadiană modernă «Kuyas», aparținînd compozitorului Henry Sommers, cîntată în limba indiană.

— M-au impresionat interesul și atenția ce mi s-au acordat, ca reprezentantă a artei din România, în tot timpul șederii mele la Montreal. Cu acest prilej am cucerit noi și sinceri prieteni ai țării noastre.

Sandu NAUMESCU

Uzina de radiatoare, echipament  
metalic, obiecte și armături sani-  
tare-București — telefon 31 16 40  
str. Preciziei 12, raion 16 Februarie

**PRODUCE:**

- Radiatoare din fontă pentru încălziri centrale
- Echipament metalic pentru binale și mobilier
- Căzi de baie din fontă emailată
- Armături sanitare pentru instalații interioare

